

► **Contradiccions a Kosovo**
 Roda el món // Pàgina 18
 Un protectorat de Nacions Unides (UNMIK) ha dirigit Kosovo des del 1999. Aquell any l'OTAN imposava la pau amb 78 dies de bombes. Malgrat la reconstrucció el rastre de la guerra és visible.

► **Neix l'E.I. del Camp**
 Què es cou // Pàgina 22
 L'Esquerra Independentista del Camp és una nova plataforma que neix amb la pretensió d'aglutinar els diversos agents de l'esquerra independentista d'aquestes comarques.

► **Anarquia i independència**
 Expressions // Pàgina 24
 Després de vint anys, Virus Editorial i el col·lectiu Negres Tempestes han tret al carrer la reedició del llibre *Anarquisme i alliberament nacional*, tot un clàssic editat originàriament el 1986.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 58 // 18 de juliol de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Tres accions en cadena aturen les obres del TAV

» Així està el pati // Pàgina 9

ELS ACTIVISTES DENUNCIEN QUE LA INFRAESTRUCTURA ÉS INNECESSÀRIA I ELITISTA

Edu Bayer

» Així està el pati // Pàgina 12

El vessament de cru a Eivissa augmenta la llista d'incidents d'Iscomar

» Així està el pati // Pàgina 13

Manifestació per la preservació de l'espai natural de Muntanyans

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Immigració: estereotips i solidaritat

Editorial

Els companys immigrants

Els mitjans de comunicació, que són part important en la nostra representació del món, es declaren obertament antiracistes i antixenòfobs, però en algunes ocasions el seu discurs ha reforçat i justificat postulats contra la immigració. Segons un estudi de l'Observatori de la Cobertura de Conflictes, el seu discurs projecta una concepció utilitarista de la immigració, exigeix un major control de fronteres i associa els estrangers a perillositat, delinqüència i xoc identitari. Entre una multiplicat de factors i amb un creixent nombre d'excepcions, un dels problemes fonamentals de les notícies sobre migracions és que els immigrants mai no són font informativa... Ni molt menys fan de periodistes: si Catalunya té un 11% d'immigrants, quin percentatge de periodistes hauria de ser estranger? La veu dels veïns nous queda majoritàriament exclòs o, en el millor dels casos, és substituïda per ONG i associacions solidàries. Els mitjans de comunicació han reduït el paper de l'immigrant a un potencial causador de problemes o a una desvalguda víctima del sistema. L'immigrant també és un actor polític i, fins i tot, alguns experts en la qüestió, generalitzant, l'arriben a qualificar de possible subjecte revolucionari per la seva teòrica situació de marginalitat econòmica i política.

Davant d'aquest panorama, la DIRECTA, en tant que mitjà de comunicació, vol obrir-se més als companys immigrants i impulsar el seu protagonisme informatiu, però no com a grup homogeni i diferenciat de la resta, sinó com qualsevol company amb problemes. Ara és l'hora, doncs, de que parlin els immigrants.

Pensem, doncs existim

Purgatori P.D.E

✉ **Pau Cortina**
/directa@setmanaridirecta.info/

És la història d'un purgatori a la terra. Un espai en blanc que vol color, si tens color, que el tens. Dos mil caràcters de llibertat absoluta i relativa al que tú penses fan de "Pensem doncs existim" un purgatori oficiós on esplaiar-se, adjudicar mèrits i repartir culpes. T'hi apuntes?

Llepa't les ferides o obre la caixa de pandora. Tú tries com sublimar l'angoixa que et corromp per dins, que ho fa. Sigues positiu o derrotista, relativitza-ho tot o ves de categòric; es tracta de vomitar-ho i aquí hem vingut a estripar o a vanagloriar-nos, res més. Evita també les reflexions estèrils i, sobretot, obvia la bellesa estètica que proporciona una retòrica afilada: ves a sac.

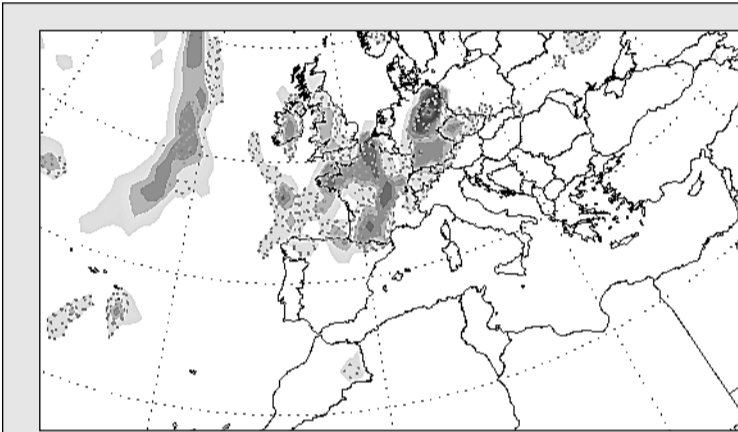
És la història d'una llibertat donada a la gent i arreballada per

Ens hem servit de l'art de la paciència i hem escrit l'inenarrable, hem omplert el buit i en això estem

tots nosaltres. El millor que tenim? Complicat de dir. El millor que tenim han de ser les ganes i la constància, els d'aquí i els d'allà, els de sempre i els d'ara t'ajudo; tots. Tots fem tot el millor i tot el pitjor que tenim. Com tu, de fet. Tu pots donar el millor i el pitjor de tu mateix i encara tot el contrari; pots no donar una merda, que no estaràs sol.

És la maleïda història d'una tarda d'estiu, pàgina en blanc i la mosca rera l'orella boicotejant la inspiració, si és que mai l'has tingut, i és l'abisme. És que l'hem tingut mai? No en va ens hem servit de l'art de la paciència i hem escrit l'inenarrable, hem omplert el buit i en això estem. I no és poc, però és que de regal -i no ho sabem- venia un purgatori en brut, i en purgatori a seques l'hem convertit.

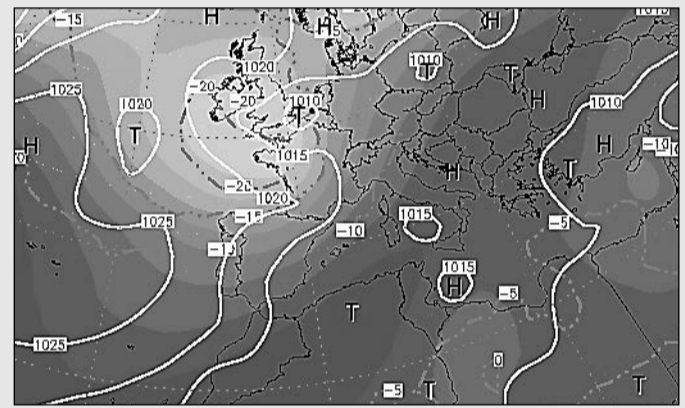
Serà la història, deia, del dia en que el revisitem encuriosits, el purgatori, i serà aleshores quan ens esquitxarà el narcisisme i ens faran mal els ulls, i no voldrem tornar a mirar per por a reconèixer-nos. El món encara espera els nostres punts de vista únics i singulars, mentre que aquí dintre l'ambient es va espessint i viciant. Tanmateix la casa és gran i encara hi ha finestres per descobrir. Que entri aire fresc; que passi el següent. ☺

Divendres 20 de juliol les fortes tempestes podran afectar el Pirineu i Ponent

Torna la fresca

Després d'uns dies de calor més intensa, normal i típica de l'època, tornarà a refrescar a partir del proper divendres 20. Una nova massa d'aire més fresc provinent de l'Atlàntic portarà tempestes a les comarques del Pirineu i de la franja de Ponent. Les temperatures baixaran durant el cap de setmana, amb dies càlids, però, amb nits més fresques de l'habitual per l'època.

Dissabte 21 de juliol tornarà a afectar-nos una massa més fresca provinent de l'Atlàntic

Com s'ha fet?

Avui s'ha de dir que tenim molt cansament a sobre. Hem estat pendents de les dues persones penjades a 50 metres de distància de la redacció del setmanari solidàries amb les altres sis detingudes per les accions contra el TAV. Hem estat a peu de carrer i una mica enlairats observant el desenvolupament d'aquesta protesta de la qual tothom n'ha parlat. Això va provocar que el dilluns només hi hagués funcionant dos dels nou ordinadors que habitualment estan a ple rendiment.

Els efectes d'aquest seguiment informatiu són: anar a contracorrent perquè l'hora de tancar l'edició s'apropa, treure'ns les samarretes per la calor i les presses, no saber si el responsable de publicitat ho té tot enllestit (no sabem on trobar-lo!), que algun redactor surti de casa amb les sabatilles posades (només li falta la bata), que algun altre dini el mateix que tres o quatre persones o que fins les sis de la tarda no sapiguem si la corresponsalia de Girona ens envia un text sobre l'oposició a la MAT.

Quan la DIRECTA t'arribi serà 18 de juliol, data en que l'aixecament militar feixista va iniciar una guerra que va servir, entre altres barbaritats, per a que la família Borbón bategi amb honors d'Estat una més de les que es gasten, i es gastaran, els nostres diners en luxes diaris de per vida.

El racó il·lustrat

Antuan

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Guillem

Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina,

Jesús Rodríguez, Roger Rovira i Pau

Cortina * Roda el món: Guillem

Sánchez * Observatori dels mitjans:

Enric Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Pala

i Estel Barbé Serra *

La graella: Roger Costa *

La indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Edu Bayer i Arnau Bach

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

Edita: **Associació per la Difusió Sense Límits ADSL**

Dipòsit Legal: **GI-1528-2005**

c/**Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902**

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 17

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☺ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

Ⓜ **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.

Ⓝ **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

33,75%, xifra de les persones que venen de països africans_

33,09%, són els que provenen d'Amèrica del Sud_

El col·lectiu més important és el marroquí, amb un 26,58%_

CATALUNYA // EL DISCURS DELS MITJANS SOBRE ELS NOUINGUTS A CATALUNYA

Dels il·legals als 'cayucos'

Il·legals. Relacionats amb la delinqüència i els conflictes veïnals. Acusats de sorollosos, bruts i incívics. I de viure molts en uns pocs metres quadrats. Evidentment, els immigrants –i no immigrants, perquè el seu procés migratori ja és un fet consumat i finalitzat– encara tenen una imatge negativa als mitjans de comunicació catalans. L'Observatori de la Cobertura de Conflictes (OCC) denuncia que la premsa continua reproduint tòpics i estereotips negatius sobre la immigració arribada a casa nostra procedent de l'Àfrica, l'Amèrica Llatina o l'Europa de l'Est, tot i que també reconeix que el seu tractament informatiu ha millorat força els últims anys.

☞ **Sergi Picazo**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'estudi Premsa i Immigració a Catalunya, elaborat per l'OCC –un grup d'investigació de periodistes i professors de la Universitat Autònoma de Barcelona– i finançat per la Fundació Jaume Bofill, conclou que "gairebé tota la premsa es manifesta formalment favorable a la integració, però els discursos dels mitjans varien notablement i no es pot ser simplista". El director de l'estudi i professor de periodisme, Xavier Giró, reconeix que "hi ha mitjans que tenen seccions o programes específics per desmuntar prejudicis i normalitzar la realitat multicultural, però també hi ha mitjans que "tracten la immigració sobretot arran d'informacions o bé negatives (delinqüència, agressions, prostitució, etc.), o bé dramàtiques (pasteres, cayucos, explotació)". Finalment, hi ha un tercer plantejament periodístic davant les notícies de la immigració "sota el prisma dels interessos nacionals, ja siguin espanyols o catalans". Pel que fa a aquesta darrera qüestió, Giró denuncia que "el discurs que diu que la immigració és bona convé a l'economia i interessa per frenar l'envelliment de la població" en el futur ens pot portar a deduir que "quan no 'ens' convingui més immigració, tirarem la persiana encara més avall".

Tot i que, en general, la cobertura no es pot qualificar de xenòfoba ni de fomentar el racisme, l'OCC critica una sèrie de greuges i mancances, sovint inconscients, forçades per les rutines de treball i plenes d'automatismes. D'una banda, la informació sobre successos (agressions xenòfobes, enfrontaments, criminalitat, tribunals i policia) molt sovint es vincula gratuïtament a la immigració, tot transmetent una imatge força negativa i com causa de problemes col·lectius i de marginalitat. D'altra banda, l'OCC afirma que falten fonts i que els immigrants només tenen veu als mitjans en comptades ocasions. Tant els debats polítics –institu-

cionals o no– sobre immigració com les columnes d'opinió que se n'ocupen presenten un mostrari de veus reduït i uns arguments discutibles. Segons Giró, "els immigrants queden exclosos d'un consens que només es planteja entre partits o organitzacions socials autòctones". L'informe de conclusions de la investigació assegura que sovint "refleixen concepcions utilitaristes i simplificadores de la immigració" i que "altres veus substitueixen les veus dels grups immigrants". En tercer lloc, sempre segons l'OCC, els reportatges fets amb una perspectiva social, cultural o antropològica han significat un pas endavant. No obstant això, "potser encara se'n fan pocs; potser alguns encara mostren un cert etnocentrisme i potser alguns són paternalistes".

Peio Aierbe, de SOS Racisme, denuncia la reiteració de notícies on es destaca l'origen dels delinqüents

I tot això és molt important... Segons explica Xavier Giró, expert en immigració i *media*, "la manera d'interactuar dels éssers humans està condicionada per la representació mental que tenen del món, d'ells mateixos i dels altres, i en la construcció d'aquest imaginari personal i col·lectiu, els mitjans de comunicació hi tenen un rol especialment rellevant". Giró denuncia que "hi ha mitjans que o bé no són conscients de les repercussions alarmistes del que publiquen, o bé no els importa". Com a exemple, cita les últimes informacions sensacionalistes aparegudes a diaris com El Periódico o La Vanguardia, que titula-

J. Kresve

ven a portada i a tota plana coses de l'estil 'Catalunya focus del jihadisme internacional'. "Això no és innocu", conclou.

L'estudi *Cómo miran los medios la inmigración y transmiten la diversidad*, coordinat pel professor de la UAB i director de Migracom, Nicolás Lorite, assegura que els periodistes "comencen a sensibilitzar-se amb la realitat dels immigrants i els seus problemes immediats". Segons Lorite, actualment "es va més enllà de la mirada unipolar de l'any 2000, centrada en la suposada 'allau de pasteres', i de la mirada bipolar simplista, positiva o negativa, folklòrica o dramàtica, trobada l'any 1996", data del seu primer estudi sobre el fenomen. Segons Migracom, els periodistes i els mitjans de comunicació han manifestat un cert interès per mostrar la diversitat cultural, tot i que sovint des d'una perspectiva utilitarista –"els immigrants són bons perquè van bé a l'economia"– i per millorar el llenguatge –no dir "il·legals", sinó "sense papers", gràcies als manuals creats pel Col·legi de Periodistes i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Segons l'informe de Migracom, "cap mitjà, en principi, està interessat en suscitar brots racistes, però també és cert que poden informar sobre immigració des del desconeixement, des d'una formació eurocèntrica o amb punts de vista molt limitats".

Peio Aierbe, membre de la revista Mugak i de SOS Racisme al País Basc, al seu article *Inmigrantes delincuentes: una creació mediàtica*, explica que, segons l'anàlisi que ha fet des de fa anys dels diaris El País i El Mundo, "els discursos polítics sobre immigració són absolutament esbiaixats i, tot i això, són convenientment amplificats pels mitjans de comunicació". Quant al binomi immigració-delinqüència, Aierbe de-

nuncia la reiteració de notícies en les quals es destaca l'origen geogràfic o la pertinença ètnica, quan no té cap rellevància periodística ni política: mai no sentirem dir "dos catalans roben un banc", o "cau una banda de falsificadors catalans", i no és perquè no en trobem casos, sinó perquè la policia i els mitjans no els destaquen. A més d'això, Aierbe ha centrat les seves anàlisis en combatre aquelles referències en què s'assenyala la immigració com a causa directa de la criminalitat. Aierbe es pregunta com pot ser que els mitjans "provoquin en l'opinió pública una sensació d'intranquil·litat per, acte seguit, apareixer com a abanderats de la lluita contra la xenofòbia".

La tendència dels mitjans a presentar la immigració com una amenaça constant es produeix, segons explica Aierbe en un article al periòdic Diagonal, mitjançant metàfores que fan veure l'arribada d'embarcacions com catàstrofes naturals ("Vuelve la avalancha de cayucos", El Mundo, 12-05-2007), l'ús del terme "il·legals" en lloc de 'persones', la cosificació a través dels verbs ("Interceptados cinco ilegales marroquíes", La Verdad de Murcia, 16-04-2007) o el llenguatge militar ("La Guardia Civil contará con dos nuevos buques para luchar contra la inmigración", Diario de Navarra, 15-05-2007).

De tota manera, Aierbe i altres experts com Xavier Giró o Nicolás Lorite reconeixen que els periodistes s'estan involucrant políticament i personalment en els temes relacionats amb la immigració, fan una denúncia important de la seva situació econòmica i han explicat a fons la tragèdia de com milers d'africans viatgen en *cayucos* per accedir a la fortalesa de la Unió Europea a la recerca d'una feina per poder sobreviure, tot arriscant la vida. ☛

Dotze propostes pràctiques

A instància de la Fundació Jaume Bofill, el Grup de Reflexió sobre Immigració i Mitjans de Comunicació (GRIM) es va crear amb l'objectiu de "dissenyar estratègies i proposar mesures per evitar un discurs discriminatori contra la immigració als mitjans i potenciar-ne un que sigui favorable a la seva integració". Aquestes són algunes de les seves propostes:

- 1- Constituir un *think tank* d'experts en immigració per fer presents al debat públic posicions que van més enllà de les establertes.
- 2- Constituir un observatori dels *media* sobre immigració que, entre altres tasques, elabori un glossari sobre immigració.
- 3- Potenciar mitjans propis d'immigrants o de minories (CLOM).
- 4- Creació o potenciació d'espais gestionats per periodistes estrangers dins els mitjans grans.
- 5- La normalització dels immigrants o les minories dins els relats de ficció (telenovelles, telesèries) contribuiria a desmuntar estereotips i evitaria els nous estereotips derivats de la informació emesa pels *media*.
- 6- Formar portaveus d'associacions d'immigrants sobre comunicació periodística.
- 7- Cursos de formació de periodistes per fomentar l'autocrítica.
- 8- Visibilitzar les persones, no només els col·lectius; fer reportatges sobre projectes migratoris; no fer breus de successos; aprofitar les informacions negatives per introduir-ne de positives.
- 9- Estendre la temàtica de la immigració a camps com la ciutadania, els drets socials i polítics, els països colonitzats, etc.
- 10- Actuar sobre els programes de debats (Ràdio i Televisió), suggerint temes i tertulians.
- 11- Donar espai a posicions situades fora del discurs majoritari.
- 12- Visibilitzar les semblances entre les persones immigrades i les autòctones.

68,70% de la població migrada viu a les comarques de Barcelona _
13% a Girona, el 11,6% a Tarragona i el 7,18% a Lleida _

El 85% dels contractes de treball a persones immigrades són temporals

La taxa d'atur de les persones immigrades és superior a la mitjana de la població autòctona

Temporalitat dels contractes laborals

Homes 85,93%
Dones 84,84%

L'any 2006, del total de contractes de treball a persones immigrades, el 85,56% van ser temporals. La majoria, un 45%, tenien una durada indeterminada (obra i servei), seguits dels inferiors a un mes de durada, el 19,7%. El sector on el nivell de temporalitat va ser més alt és l'agricultura amb un 91,32%, seguit del de la construcció amb un 88,17% i el de serveis amb un 85,5%. La població estrangera amb contracte temporal representa un 27,4% del total de persones contractades temporalment. Les dones un 19,7%.

Taxa d'atur entre la població immigrada

Homes 11,6%
Dones 10,4%

Les persones estrangeres, segons dades del primer trimestre de 2007, tenen una taxa d'atur (11,1%) molt més elevada que la mitjana catalana (7,9%), tant els homes (11,6% enfront del 5,6%) com les dones (10,4% enfront del 8,2%). Les persones aturades estrangeres signifiquen el 24,5% de l'atur total de Catalunya.

Catalunya ha estat, històricament, un país receptor de persones immigrades a la recerca d'un lloc de treball. Mentre que en les importants onades migratòries dels anys 60 i 70 les persones migrades provenien, en la seva majoria, de l'estat espanyol, en la darrera dècada la procedència ha variat. Les dades que es reproduïen a continuació corresponen a l'any 2006 i als primers mesos del 2007. És difícil conèixer el nombre de persones fora d'aquest recompte.

POBLACIÓ IMMIGRADA A CATALUNYA
Segons dades del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales, les persones immigrades amb permís de residència a Catalunya suposaven, el març de 2007, el 9,5% del total de la població. D'aquestes, però, només el 41,62% disposaria d'un permís permanent. Les dones significarien el 44,30% de la població immigrant. Segons el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, seguint l'Enquesta de Població Activa (EPA), la població immigrada representaria, però, el 13,3% de la població catalana total, que es situa en 7.071.200 de persones. I un 46,6% serien dones. El propi informe diu: "En els darrers anys s'ha produït un fort increment de la

població estrangera a Catalunya; respecte de l'any 1998 els estrangers han registrat un augment del 581,4% (802.400 més), mentre que els nacionals només han augmentat un 2,5% (150.800 més)."

PROCEDÈNCIA

Majoritàriament les persones immigrades provenen de països africans (33,75%) i d'Amèrica del Sud (33,09%). El col·lectiu més important seria el marroquí, amb un 26,58% del total, seguit de persones equatorianes i colombianes. L'Institut d'Estadística de Catalunya (IDESCAT) mostra, però, una arribada cada cop més important de persones provinents del continent americà els darrers anys, tal com indica l'evolució entre els anys 1995 i 2005.

LLOC DE RESIDÈNCIA

A les comarques de Barcelona hi viuria el 68,70% de la població migrada, a Girona el 13%, a Tarragona l'11,16% i a Lleida el 7,18%.

EDAT

El 90,8% de les persones immigrades tindria edat de treballar, és a dir, 16 o més anys, sent el col·lectiu més nombrós el de 25 a 34 anys.

Distribució de la població immigrada segons sectors

Sector serveis 67,39%
Construcció 20,66%
Indústria 6,74%
Agricultura 5,18%

En el sector agrícola, i independentment del seu sexe, la població estrangera suposa el 74,1% del total de població contractada. Un 46,5% de la població ocupada en el sector de la construcció també és estrangera. El 46,6% de les dones immigrades treballa al sector serveis, el 25,4% al sector de la indústria, l'11,4% al sector de l'agricultura i el 3,2% al sector de la construcció.

Accidents de Treball

Les dades de l'informe del mes de maig de 2007 sobre Sinistralitat laboral del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya es troben diferenciades per demarcacions, comarques, sexe, tipus de contracte i per la seva gravetat, però no per l'origen de la persona treballadora.

Població immigrada ocupada a Catalunya

Homes 10,17%
Dones 5,33%

En relació al total de població immigrada, aquesta té una taxa d'ocupació superior a la mitjana catalana, tant en el cas dels homes com en el de les dones. A més, les dones estrangeres participen més activament en el mercat laboral que el promig català.

Afiliació a la Seguretat Social

Homes 14,24%
Dones 11,48%

Al maig del 2007, Catalunya era la comunitat autònoma de l'Estat que tenia més persones immigrades afiliades a la Seguretat Social, un 13,10% del total de la població.

Jornada laboral

Hi ha un predomini de la jornada completa entre la població estrangera, tant dones com homes. Malgrat això, quan s'observa la distribució per sexes de la jornada parcial, s'aprecia que s'utilitza per contractar a població femenina en un 59% dels casos.

Fonts: Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales. Secretaria de Estado de Inmigración y Emigración. Anuario estadístico de Inmigración del año 2006 / Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales. Secretaria de Estado de Inmigración y Emigración. Informe sobre extranjeros con tarjeta o autorización de residencia en vigor, a 31 de marzo de 2007 / Institut d'Estadística de Catalunya (IDESCAT) / Observatori del Treball. Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya / Enquesta de població activa. Població estrangera. 1er trimestre de 2007. Gabinet Tècnic. Serveis d'Estudis i Estadístiques. Maig 2007 / Departament de Treball. Generalitat de Catalunya / Informe del mes de maig de 2007 sobre Sinistralitat laboral. Gabinet Tècnic. Serveis d'Estudis i Estadístiques. Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya

TERRES DE PONENT // ELS NOUS TEMPORERS

Precarietat i sous baixos en la recollida de la fruita a Ponent

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Per un salari de quatre euros i mig l'hora, el que marca el conveni agrari, del qual encara hauran de pagar la seguretat social, centenars de persones de països de l'Àfrica subsahariana, del magrib o de l'est d'Europa han arribat a Catalunya per participar de la recollida de la fruita. Les Terres de Ponent en són un clar exemple. El panorama ha canviat en els darrers deu anys: dels temporers del sud de l'estat espanyol o d'alguns països europeus i el jovent estudiant, a persones provinents d'altres continents o de l'Europa no comunitària. La contractació en origen, lluny d'aportar solucions, significa relegar a centenars de persones a la més

Centenars d'immigrants arriben a Catalunya per recollir la fruita

absoluta precarietat i a l'explotació i a la indigència. L'Oficina Única d'atenció al temporer de Lleida va registrar 297 persones només entre el 27 de juny i el 8 de juliol, de les quals, el 69% no disposaven de documentació per treballar. La majoria d'aquestes persones són homes, tenen una edat compresa entre els vint i els trenta anys i arriben d'altres punts de l'estat. A Lleida, l'Ajuntament

Els temporers dormint als carrers

Ari Nieto

els fa la vida impossible, tal i com ha constatat la DIRECTA. Els Mossos

d'Esquadra i la Guàrdia Urbana fan batudes pel centre històric:

"Venen a les dotze de la nit, a la una...i ens fan fora a cops de peu", ens explica un grup de subsaharians que dormen als carrers i places del casc antic. Aquestes actuacions es repeteixen a diferents hores i a diferents emplaçaments, ja que quan els fan fora, han d'anar a un altre lloc. A més, els serveis de neteja municipals els ruixen amb aigua i les fonts s'han tancat. L'Associació de Veïns i Veïnes de Jaume I, per la seva banda, es queixa perquè aquestes persones estan al carrer i els diferents serveis socials es troben saturats per la gran demanda d'assistència en una manca de previsió habitual que amaga un objectiu dissuasori. La postura dels i les nouvingudes, però, és contundent: "nosaltres no necessitem que ningú ens doni menjar sinó feina".

74,1% de la població contractada al sector agrícola és estrangera_
46,5% al sector de la construcció_
67,39% de la població immigrada treballa al sector serveis_

CATALUNYA // **PROLIFEREN ELS PROJECTES DE CONSTRUCCIÓ D'INTERCULTURALITAT**

La societat catalana organitza la solidaritat

Directa Girona

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'arribada del darrer cicle de creixement demogràfic —el que els experts han anomenat onada migratòria internacional— ha deixat palesa la fragilitat de la societat del benestar a Catalunya. Des de l'1 de gener del 2000 fins a l'1 de gener del 2006 la població migrada va passar dels 181.545 habitants als 913.7572 (darreres dades oficials)

Prop de tres-centes entitats treballen per donar respostes concretes a les necessitats dels nous ciutadans

Treball social amb immigrants

Arxiu

de l'INE), és a dir, a principis del 2006 la població immigrada s'havia multiplicat per cinc. Això significa que en el lapse d'un lustre s'ha passat de la Catalunya dels sis milions a la Catalunya dels set milions. Tot i l'increment demogràfic no hi ha hagut un redimensionament dels serveis d'atenció a les persones adequat a la nova

realitat. Amb vista d'aquesta realitat complexa, la societat catalana s'ha organitzat per facilitar l'entrada dels nous catalans i les noves catalanes en la nostra societat. Però tot i això, aquesta tendència ja ve de lluny.

Per trobar les primeres experiències de treball amb el que s'ha anomenat nous ciutadans, ens hem de remuntar a finals dels vuitanta, quan algunes associacions que treballaven amb col·lectius

amb risc d'exclusió social van començar a percebre amb preocupació les condicions d'arribada de població procedent d'altres estats. Les reticències de l'administració per atendre'ls com a ciutadans de ple dret va fer que moltes entitats comencessin a adaptar el seu treball a la nova realitat emergent.

El 1988 va aparèixer a Santa Coloma de Farners una iniciativa que seria referencial, l'escola

Samba Kubally, que bàsicament amb voluntariat va acollir i va formar centenars de persones al llarg de dues dècades. Amb l'escola va néixer també una altra entitat que va ser cabdal en el treball d'acollida de la nova població, el Grup de Recerca i Actuació amb Minories Culturals (GRAMC). El 1989 es va constituir a Barcelona SOS Racisme de Catalunya, amb l'objectiu de defensar els drets humans des d'una acció antiracista.

Però tot i això, des de finals dels noranta, la mateixa població immigrada va començar a organitzar-se i van anar apareixent les primeres entitats "d'immigrants", que acostumen a associar-se per procedència, amb diversos objectius culturals, polítics, religiosos o socials, i pretenen, sobretot, fer d'aixopluc a d'altres ciutadans que estan en la mateixa situació.

Algunes d'aquestes entitats han començat a treballar projectes de solidaritat internacional amb els seus països d'origen, en iniciatives solidàries de desenvolupament, aprofitant el coneixement que tenen dels països d'origen per liderar les iniciatives. Dins de les més de 300 entitats d'immigrants o de suport a la immigració que estan censades a la Generalitat de Catalunya, cada cop més entitats pretenen donar resposta a les necessitats concretes dels nous ciutadans. En aquest sentit destaca la creació d'associacions específiques de dones, com Nur, Legki Yakaru, Musukafo i Yagaru, que pretenen treballar des d'una perspectiva de gènere el fenomen de la immigració. També cal destacar el treball realitzat per l'Associació Catalana per la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants amb l'objectiu de crear un espai que permeti acollir i atendre els immigrants LGTB. ☺

La importància de la llengua i els cercles de conversa a Salt

Directa Girona

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els cercles de conversa és un projecte i una pràctica que està fent a Salt (Gironès) l'associació per a la recerca i l'acció comunitària EINA, en conveni amb l'ajuntament, tot recollint l'experiència del Pla Local de Formació d'Adults de Salt (2003-2005).

Els cercles de conversa són grups d'entre deu i quinze persones immigrades acabades d'arribar i dues o tres persones catalanoparlants (facilitadores), que es reuneixen tres cops per setmana per fer sessions d'una hora de conversa sobre diversos temes, o bé sortides a determinats llocs del municipi, segons les necessitats i interessos del grup. Les persones facilitadores reben una formació inicial per fer aquest treball. A més, compten amb un material didàctic concret i assisteixen a sessions periòdiques d'avaluació amb la

persona coordinadora del projecte, per poder exposar les dificultats i millorar les pràctiques.

Sense la col·laboració de les moltes persones catalanoparlants que han fet cercles de conversa des de l'any 2003 fins a l'actualitat, el projecte no hauria estat mai possible, ni tindria sentit, perquè el coneixement mutu entre persones de diversos orígens és el millor mètode per al procés d'acollida i d'ensenyament-aprenentatge de la nostra llengua. Actualment, els cercles de conversa s'estan duent a terme a la Fàbrica Coma Cros de Salt, els matins, tardes i vespres.

A més dels cercles de conversa, l'associació per a la recerca i l'acció comunitària EINA, que va néixer el desembre de 2005, desenvolupa altres projectes que compren diverses línies d'actuació per a la inclusió social i la millora de la convivència. Així, també porta a terme projectes d'acollida i de formació.

'Xabab Farga', un documental diferent fet pels joves

Directa Girona

/redaccio@setmanaridirecta.info/

'Xabab Farga' és un documental que parla del barri de la Farga de Banyoles. És un barri de la perifèria de la ciutat, envoltat de la zona industrial, que sempre ha acollit la immigració, ja quan era la del sud d'Espanya i, actualment, de països africans.

L'Associació Cultural d'Interacció Comunitària (ACIC) és un dels col·lectius que treballa al barri des de fa temps i es van plantejar començar un projecte amb els joves de la zona. Van trobar un grup de nou joves (cinc noies i quatre nois) d'entre catorze i divuit anys. Com que l'associació no disposava dels recursos per poder filmar un documental, es van posar en contacte amb l'associació CLAC i l'Ajuntament de Banyoles per aconseguir els mitjans i l'assessorament per muntar un documental.

En el documental es veu tot el procés de creació d'aquest treball, les primeres trobades de coneixença, com els joves escullen el tema... A partir d'aquí, es divideixen en diferents grups, uns que faran la gravació, els altres la producció i els altres prepararan les entrevistes. El muntatge de les imatges va ser un procés que van fer entre el grup de joves, l'ACIC i l'associació CLAC. També van fer conjuntament la caràtula del disc.

EL documental es va presentar a la Nau d'Arts Escèniques de Banyoles, acompanyat de te i pastes.

El que l'ACIC creu que dona més valor a aquest documental no és tan la qualitat de les imatges o del so, sinó la naturalitat amb què s'explica la realitat del barri. "El que expliquen és la seva realitat, sense dramatitzar-la ni obviar-la".

A partir del setembre es preveu reactivar el grup per a nous projectes.

Impressions

Abdul Azrahed. De La ciutat invisible /opinio@setmanaridirecta.info/

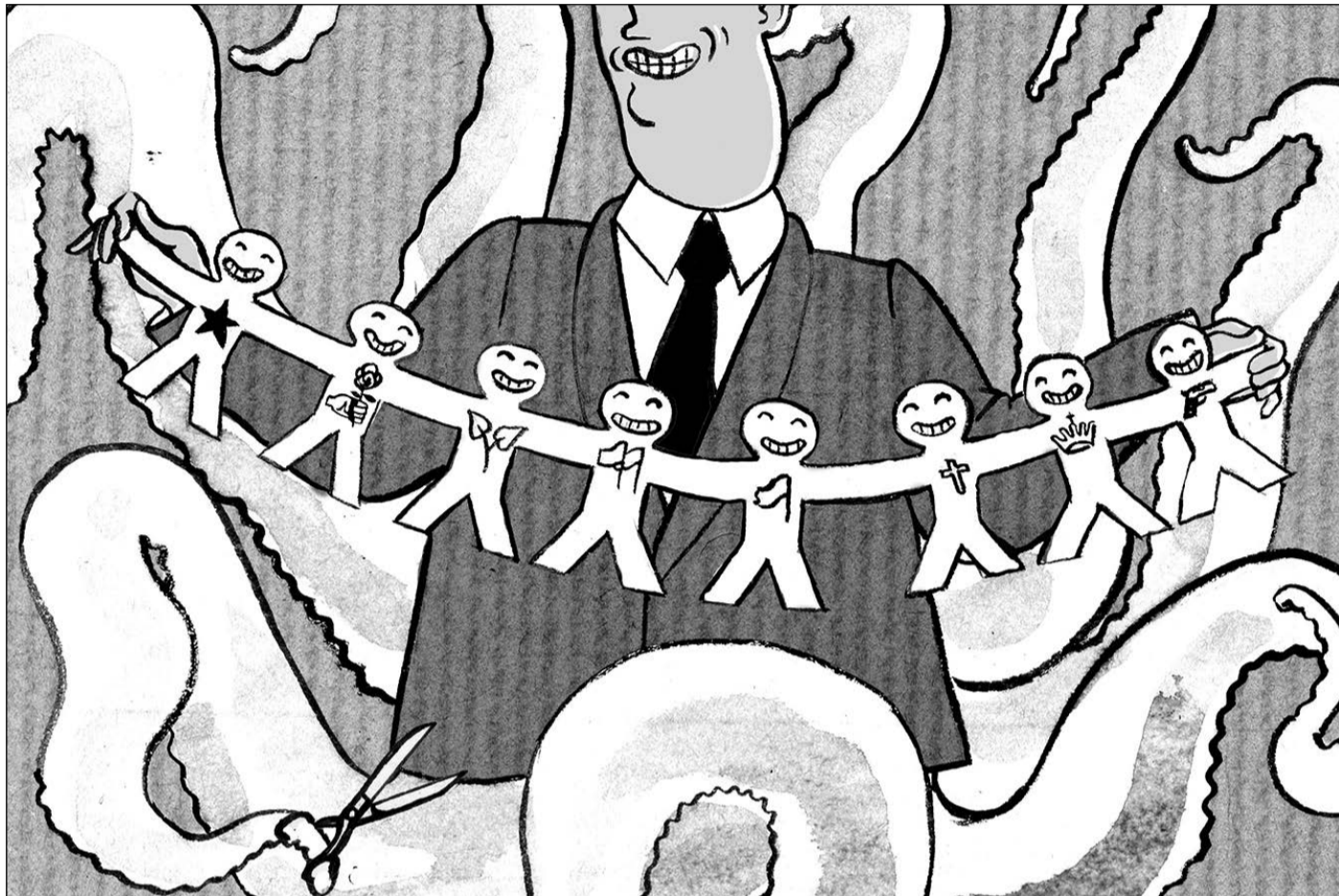
Els moviments socials davant dels deliris del Partit Únic (I)

El Partit únic i els seus símptomes
Ja fa mesos que la ruleta electoral va propiciar una nova conjuntura de la política representativa a tots els nivells de l'administració. Al marge de les sigles i del repartiment de càrrecs a tort i a dret, l'actual estructura del govern de la ciutat ens ha deixat a efectes pràctics i com a conseqüència directa en una situació que podríem equiparar, com a recurs simbòlic que no irreal, a la de Partit Únic.

On un sol partit, en solitari o en coalició, acapara tal capacitat de domini que extingeix qualsevol possibilitat de dissidència. Ja sigui via repressió frontal, guetitzant tot allò que qüestionari la seva capacitat de poder o via invisibilització, negant l'existència de qualsevol esclat d'alteritat. Aquestes dues operacions bàsiques es serveixen del domini espectacular per afiançar la seva posició estratègica i finiquitar l'efectivitat de possibles moviments tàctics de protesta. Ens referim òbviament, però no tant sols, als efectes de l'hegemonia socialista en l'actual conjuntura política. En totes les administracions el domini del PSOE és aclaparador.

Aquesta situació, si bé amb diferents tonalitats depenent de cada administració –des del corporativisme empresarial de tots els partits en el cartipàs de l'Ajuntament, al tripartit de la Generalitat amb en Saura tirant-se projectils a la pròpia teulada– no tant sols inclou un control absolut en la gestió de totes les institucions polítiques; sinó la vertebració d'un totalitarisme obsessiu, que passa per un domini omnipotent en totes les esferes de presa de decisions: en els plans estratègics de comandament concertats amb el món empresarial –tots units en pro del creixement econòmic!–; en el domini directe o indirecte dels mitjans de comunicació –on es decidirà que és i que no és notícia–; o amb una efectiva domesticació de la judicatura via engreixament de la màquina repressiva político-jurídica-policial-periodística –que vol dir més eficàcia en l'aplicació del monopoli de la violència–.

Però en aquest cas, l'important no és qui mani –totes les forces polítiques han demostrat sobradament la seva adhesió a l'ordre dominant, convertint en innocu el joc electoral pels interessos hegemònics – sinó com s'exerceix aquest poder. El control del Partit Únic és monolític, com una sola-roca, fins i tot etimològicament, la seva solidesa és incontrovertible. I és aquesta roca la que esclafa en una sola direcció i amb més efectivitat que mai, creant un clima d'inquestionabilitat totalitzant, als

Alto

qui precisament es dediquen a posar en dubte el funcionament d'aquest sistema de producció, els moviments socials de base. Exagera, pensarà el lector o la lectora que no ha estat a les últimes manifestacions i concentracions pel centre de la ciutat. Doncs no, estem apuntant un símptoma, entre altres, que ens indiquen l'entrada en un sistema simbòlic de Partit Únic.

La tàctica del segrest de manifestacions o del "ramat" –llegir article d'en Jaume Asens a la Directa 55– és un clar símptoma de l'adveniment d'aquesta nova etapa. La suspensió "preventiva" del caràcter públic d'un espai, això és, l'anul·lació efectiva via patrimonialització de l'espai públic per part d'unes determinades classes socials i els seus usos –o en aquest cas els seus canvis– és una clara patologia simptomàtica d'aquesta malaltia hereditària que és la concepció capitalista de l'espai. La imposició d'aquest model ens apareix diàfana i clara quan, per exemple, intuïm la preparació d'un ambient que faci semblar-necessari un pacte de concentració nacional –la sociovergència– pel desenvolupament sense entrebancs del seu projecte.

► Sobre les tàctiques dels moviments socials

Assistim atònits a la pèrdua de la capacitat de mobilització que havíem arrencat a base d'hòsties en cicles de protesta anteriors. El carrer ja no és de tothom; els carrers, especial i espacialment els del centre, pertanyen a una

suposada classe mitjana universal, metonímicament resumida en el votant del PSOE, encarnadora dels interessos del sentit hipotèticament comú. Sentit general, organitzat en pautes culturals de comportament, és la pàtria del ciutadà, la comarca del civisme on s'emmascara la lògica de domini subjacent. Una ficció bastida sobre una hipotètica comunitat ideal igualitària assentada en un ordre desigual. Un mecanisme de dominació que captura, una màquina de generar adhesió a l'ordre dominant.

El procés de substitució social s'ha imposat sense problemes en moltes zones de la ciutat

Per recuperar el carrer, potser cal començar efectuant un viratge cap a la prioritització en la comunicació directa amb la gent que ens envolta, amb els nostres propis mitjans i codis

vella; com a culminació efectiva d'un deliri urbanístic de reconquesta del centre per part dels que –despullant de tot eufemisme– podríem anomenar classes dominants.

Ara ja no és tracta tant sols d'expulsar a la població que no s'adequa a la idea de ciutadania imposada, sinó que a més ho facin calladets, muts i a la gàbia.

A nivell polític, aquesta reconquesta territorial s'està materialitzant en la voluntat de domesticar tota expressió que atempti contra aquesta lògica de domini imperant, i en el cas de no poder, invisibilitzar-la. És així com s'estan aplicant mesures que ni la Valdecasas somniava a poder executar. Tanta por tenen que necessiten tapar els nostres crits amb cordons preventius? Tanta por fa que apliquin a les posteriors generacions la medicina clandestinitzadora dels grisos davant dels quals tan diuen haver corregut? Tanta por a la mateixa energia que va animar les protestes contra la guerra, que tan hipòcritament alguns partits d'esquerres van capitalitzar contra el PP?

La ciutat de Barcelona, sobretot el centre com a escenari principal, s'erigeix com un camp de batalla, prosceni d'una lluita desigual en la qual que sembla que tenim totes les de perdre. La cojuntura política actual està dificultant desmesuradament l'expressió pública dels moviments socials de base, dit en altres paraules, s'està perdent el carrer i de retruc l'espai social que tan havia costat d'apropiar-se. La

poca capacitat de vertebració real i coordinació col·lectiva no deixa altra elecció que la intempèrie, i ha sigut efectivament al carrer on ha residit una minsa però tenaç capacitat de subvertir l'ordre dominant dels moviments fins ara. Potser és per això que la captura capitalista de l'espai podria fins i tot malmetre la seva simple existència.

Per recuperar el carrer, sense evidentment receptes miraculoses, potser cal començar efectuant un viratge cap a la prioritització en la comunicació directa amb la gent que ens envolta, amb els nostres propis mitjans i codis. I no la lluita excessivament espectacularitzada, sobrecodificada i volcada en allò que alguns han anomenat opinió pública, –que no és altra que l'opinió de les classes dominants–, que actualment s'utilitza, per arribar a un nombre més gran de gent. Obrir nous fronts, reiventar les formes de protesta, plantar cara als embats monopolístics de l'espai públic, negar l'autoritat privatitzadora de carrers i plaçes, tot qüestionant la hipotètica homogeneïtat de la forma de vida capitalista. Es reclama doncs, una preeminència del qualitatiu per sobre del quantitatiu, una transformació de l'escala de repercussió de les accions, en que l'important sigui la creació de vincle social comunitari, a partir per exemple de la creació d'Assemblees de Barri i no la fugaç però efectista, incursió en el cúmul d'informació "important" dels telenotícies i dels contertulians.

Antón Corpas. Membre del Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística

/opinio@setmanaridirecta.info/

Apunts sobre dret policial darrere d'un desallotjament

Han passat ja alguns dies. Tres cops fortíssims, soroll de vidres, m'aixeco del llit d'un bot, cap al balcó: "la policia, són a La Brevia"—li dic a algú entre un crit i un xiuxieig—, "són aquí dins"—em contesta—, i els veig, aturats, des del forat on hi havia hagut una escala. Després la porta del passadís esclata a puntades, ens porten a una habitació de la planta baixa, amb penes i treballs aconseguixo trucar a l'advocat mentre un tros de bèstia em crida a la cara i intenta impedir-m'ho. Fins aquí res d'especial, hi ha qui n'ha viscut de pitjors, molt pitjors.

El més rellevant del desallotjament de La Brevia i Les Cases Velles de Miquel Àngel està precisament en el que no hem vist i el que no hem viscut. El nostre advocat, Hiba Arbide, amb la lògica prudència a què l'obliga la seva posició, assenyalava en una roda de premsa 48 hores després que "és molta casualitat que dues causes diferents, una civil i l'altra penal, en dos moments processals totalment diferents, una amb la instrucció tot just iniciada i l'altra amb sentència ferma, es resolguin amb un desallotjament el mateix dia a la mateixa hora".

Entrem en detalls. La Brevia ha ofert una batalla judicial de quatre anys amb dues temptatives de desallotjament intercalades, després que l'Orfeo

Jordi Borrás

de Sants es negués a negociar un acord avalat per agents socials i veïnals de Sants. Aquesta causa es trobava en el seu últim tram, pendent de dues qüestions: la resposta a un recurs i una data de desallotjament per a la qual el magistrat havia acordat "assenyalar tres dies diferents però concrets i determinats que la part coneixerà quan el deganat els estableixi" (Acte amb data 11/06/2007). El Jutjat de Primera Instància número 9, que fins aleshores havia comunicat puntualment i rigorosament cada decisió del jutge, canvia absolutament de criteri. No tan sols no comunica cap data, sinó que el dimecres 27 de juny no ensenya a l'advocat personat a la causa l'ordre de desallotjament i li amaga que s'està produint en aquell precís instant. El que sí que li proporciona és la resposta al

recurs pendent, signada i segellada el 14 de juny, i ocultada a consciència durant dues setmanes. A l'altre advocat, Hiba Arbide, se li ensenya quan ja s'havia fet el desallotjament.

En el cas de Les cases velles de Miquel Àngel —sis habitatges davant de «La Brevia», ocupats després que la immobiliària Starline Management n'expulsés tots els habitants—, hi ha una denúncia penal des de finals de febrer que el Jutjat d'Instrucció número 19 no ha notificat mai. Des del 20 d'abril hi havia una ordre de desallotjament cautelar, omesa deliberadament els dos cops que la nostra representació legal va acudir als jutjats a interessar-se per la causa, i que es va mantenir malgrat que la propietat va presentar el 20 de juny un escrit d'ampliació que modificava els termes de la causa. Però el més

important és que, en una pràctica que ja s'ha convertit en habitual, els Mossos d'Esquadra eludeixen identificar cap de les persones afectades, i d'aquesta manera eviten que el jutjat disposi d'un nom a qui remetre's i, en definitiva, obstaculitzen que una de les parts pugui ser informada i pugui exercir el seu dret a la defensa.

El cúmul d'irregularitats que es dona en tots dos casos desemboca a les set del matí del dimecres 27 de juny. Com que no consta que hi hagi un tauler d'anuncis judicial on es penguin notes del tipus "Busco noi guapo en Instrucció per executar llançament el dia 27", sense entrar en altres dubtes raonables, només les necessitats operatives dels Mossos d'Esquadra expliquen una actuació coordinada com la de fa una setmana.

A causa de l'imaginari al voltant dels «antisistema», en iniciar-se el procés de La Brevia, l'advocat designat per torn de justícia gratuïta es va veure amb l'obligació de fer-nos saber que ell, al contrari que nosaltres, sí que creia en la justícia. No sé si arribats a aquest punt del procés manté la mateixa fe en la institució judicial. En tot cas, em pregunto com es defineix a les facultats de dret la capacitat de l'estament policial per determinar o influir en la decisió de qui es defensa i qui no, o com i quan acaba un procés judicial. Què passa quan són les necessitats de l'aparell policial les que marquen els ritmes i temps de l'aparell judicial?

És una pregunta que hauria de respondre el "trio de jotes" de la Conselleria d'Interior, Joan Delort, Joan Saura i Joan Boada, per rigorós ordre jeràrquic.

Què passa quan són les necessitats de l'aparell policial les que marquen els ritmes i els temps de l'aparell judicial?

Jordi Martí Font. Secretari general de la CGT del Camp de Tarragona

/opinio@setmanaridirecta.info/

Un ultra anomenat Gerardo Díaz Ferrán

El successor del cap dels empresaris espanyols, José María Cuevas és un tal Gerardo Díaz Ferrán. Igual que el primer, aquest nou cap és ultraliberal i ultranacionalista, sense complexos, clar i disparant directe a on hi ha el bony. Només prendre el relleu de l'ultraliberal i ultranacionalista espanyol Cuevas (com veieu, ser *ultra* és imprescindible per dirigir la gran patronal espanyola), Díaz Ferrán ens ha deixat dues perles per emmarcar-les i tenir clar que tot el que UGT i CCOO signaran amb ell cada cop que els ho demani

anirà en aquesta direcció. Per la banda ultraliberal, el cap dels empresaris va dir que "la millor empresa pública és la que no existeix", així que aneu-vos preparant a perdre els vostres llocs de feina aconseguits per oposició, amics funcionaris, i sobretot prepareu-vos per perdre drets socials i veure com les desigualtats s'accentuen, perquè ara com ara si l'Estat no dona serveis socials, l'alternativa que veiem arreu és que no els ofereix ningú si no te'ls pots pagar. I cap a aquí ens vol portar aquesta *ultra* amb corbata que els mitjans

Aquest nou cap és ultraliberal i ultranacionalista, sense complexos, clar i disparant directe a on hi ha el bony

lloaran quan plegui com si ens hagués retornat la vista als ulls.

Però el nostre "amic" no només va dir això, ja que al costat de l'anunci de la necessitat de vendre tot allò públic que encara quedi als seus amics, que són els qui ho poden comprar, també va deixar anar que un dels seus objectius bàsics com a cap de la CEOE és la defensa de la unitat del mercat espanyol. Què us sembla? L'ultraliberal també és ultranacionalista i defensa la nació fins i tot en aquest món de l'economia liberal que només

demana desregulació i desregulació. Desregulació arreu menys en l'àmbit de la "seva" nació, que és l'espanyola. La "unidad de destino en lo universal" ara és la "unitat de mercat per ser competitiu".

Nacionalisme pur i dur que ningú anomenarà així perquè qui ho diu té un estat darrere. Canvia l'idioma amb què ho podem llegir, canvien les paraules però es manté l'essència de l'"Espanya una i no cinquanta-una".

Navegant per la xarxa @

Anecdotalari

Segur que més d'una vegada us ha arribat per internet alguna d'aquestes cadenes de missatges sobre frases divertides que s'han produït a una classe, a una oficina o a un judici. Doncs algunes són realitat, o almenys això és el que asseguren els participants al fòrum estrella d'aquesta columna: mossosdesquadra.com.

Navegant pels múltiples debats d'aquesta pàgina web hem trobat un que, una vegada més, busca l'humor d'aquests peculiars personatges que són els agents de les forces de l'ordre. El dia 24 hi ha eleccions sindicals, i els ànims estan caldejats. Per això un mosso estressat proposa una distracció: explicar anècdotes que han viscut amb advocats.

Comença ZZ: "L'advocat pregunta: 'agent, com va veure que el que sostenia el meu client a la mà era una pistola?' I la resposta del policia: 'Home, per la nostra professió podem distingir una pistola d'un plàtan'".

D'acord, no comença malament. Laderio s'ànima: "Un tio a qui jutjaven per un delictes de lesions va i li diuen que han acabat i que si vol afegir alguna cosa, respon: 'No... bé, sí. Vagi en compte, la finestra està molt a prop i vostè podria caure'. I encara en sap una altra: 'Un tio li diu a la jutgessa: 'No senyora (en lloc de senyoria), jo no els vaig dir Soys unos chusqueros, els vaig dir Buenos días, caballeros.' I quan la jutgessa li pregunta si va saludant a tothom que troba pel carrer, li respon: 'Home, senyora, si me la trobo a vostè també la saludo'".

No us recorda tot plegat un munt d'acudits dolents?

Un que no s'esforça amb el sobrenom i signa com a Mosso explica: "Un tio molt maleducat ens la va liar en un hospital ple de gent, el vàrem reduir i ens diu que ens denunciarà per racistes i per pegar-lo. La gent donant-los la raó i, quan es va fer el judici, la sentència era boníssima, deia: "...falta de respecte, si bé s'ha de qualificar de lleu, resulta una evidència que anomenar 'chulos' i 'hijos de puta' els agents de l'autoritat i intentar donar-los patades, a més d'una falta d'educació és un evident entrebanc de la seva tasca pública".

I el mateix Mosso en sap una altra: "En un judici de faltes, quan el meu company estava declarant, l'acusat s'aixeca i li diu a la jutgessa: 'A veure! Tu ets la jutgessa no? Doncs que sàpigues que jo també sé de lleis i encara no he vist el meu advocat i veuràs el que és bo per fer un judici il·legal! Que sí, que em vaig passar una mica i vaig pegar aquests dos (referint-se a nosaltres) però això és il·legal!'. Quin fart de riure ens vam fer!

Evidentment, el dolent va haver de pagar". Quan parla de dolent, no es refereix al mosso, oi?...

Finalment, la millor anècdota, de la mà de Chatnoir: "L'altra vegada vaig anar al primer judici en català, això sí que és una anècdota!" I, no fa gens de gràcia...

MAT i utilitat pública

Salvador Jover,
Les Olives (Baix Empordà)

Un amic meu advocat m'assegura que el decret d'utilitat pública va ser implantat durant l'època franquista pel govern tecnòcrata de l'Opus Dei. No he pogut contrastar aquesta informació, però si no és així agrairia que algú me n'informés. És obvi que és una llei contundent i eficaç, però també ho és que es tracta d'una mesura autoritària i, en molts casos, d'aplicació clarament antidemocràtica.

Em refereixo concretament al cas de la Línia de Molt Alta Tensió, MAT, un projecte que el govern central va declarar fa uns mesos d'utilitat pública sense ni tan sols escoltar la veu dels ajuntaments, les associacions i els ciutadans afectats. Hi ha hagut, això sí, el trist espectacle de les al·legacions, rebutjades sistemàticament, però en cap cas el just, necessari i prescriptiu debat públic sobre la necessitat d'aquesta infraestructura. Això, en un país suposadament democràtic governat per uns senyors i unes senyores que en bona part varen lluitat contra l'autoritarisme del franquisme, és pel cap baix lamentable, i ens dona la justa mesura del seu nul compromís amb els valors de la justícia i la democràcia.

Aquests dies han començat les expropiacions, i molts ajuntaments tanquen les seves portes als homes de palla enviats per Red Eléctrica de España, REE. Els en felicito. Cal posar les màximes dificultats a uns senyors que, amb el suport i la ceguesa incondicionals dels nostres governants, ens tracten d'imposar una infraestructura mutilant que només aportarà beneficis als seus directius i accionistes.

Governar a toc de decret d'utilitat pública és molt fàcil, no té cap secret ni demana cap esforç de diàleg. És l'herència més clara i rotunda d'un temps que tots -perdó, potser no pas tots- voldriem esborrar de la nostra memòria.

Banderes espanyoles a IZI

Joanjo Aguar Matoses,
Sueca

He enviat una carta a 'IZI', una empresa de bricolatge implantada fortament a Portugal, que té intenció d'inaugurar més superfícies comercials a tota la Península Ibèrica. Casualment, el primer establiment l'ha obert al Centre

La part fosca de l'escenari

Albert Anglada Rulló i Oriol Partagàs
Muñoz, socis d'AteCat

Darrera de cada espectacle hi ha un equip tècnic format per treballadors professionals de l'espectacle, que són els encarregats de fer realitat grans muntatges perquè milers de persones puguin gaudir en els seus moments d'oci.

Muntatges que exigeixen moltes persones treballant durant un munt d'hores, i a un ritme que la gran majoria de vegades es veu condicionat per anar a contra rellotge, comportant greus conseqüències. Com és el cas del que va succeir el 29 de Juny a Madrid, durant el desmuntatge del concert dels Rolling Stones, en el que van morir Benno Goldewijk i Alfredo Peciña, i van resultar ferits Alfredo Peña i Jorge José Benavente. L'any passat també ens va entristir lamentar dues morts més en escenaris, una va ser al mateix recinte Vicente Calderón, on David Marín moria, i l'altra en els platós d'Antena 3, on Francisco Parrilla ens va deixar en caure des d'una gran altura.

Des d'ATECat (Associació de Tècnics de l'Espectacle de Catalunya), volem expressar, en primer lloc, el nostre més

sincer condol a familiars i amics, tant dels difunts com dels ferits, desitjant-los una propera recuperació. I a la vegada volem denunciar els grans abusos que sovint es produeixen en el transcurs de les nostres feines: excés d'hores de treball, falta d'hores de descans, exigència de desenvolupament de feines per les que no es té formació, subcontractacions a càrrec de més d'una empresa, inexistència quasi per complet d'EPIs (Equips de Protecció Individual) facilitats per l'empresa així com de l'obligatori curs de prevenció de riscos laborals. Si a tot això li sumem l'inexistència d'un conveni propi que reguli les condicions laborals, la temporalitat que afavoreix la precarietat amb la conseqüent submissió del treballador i l'ambigüitat de les diferents tasques, drets i deures tant del treballador com de l'empresari, ens trobem fent equilibris diaris en una fràgil corda fluixa que malauradament s'acaba trencant i provocant desgràcies com les sofertes per Alfredo Peña, Jorge José Benavente, Benno Goldewijk i Alfredo Peciña.

Cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

Comercial "Sueca Parc" del meu poble, Sueca (País Valencià).

L'he visitat i, amb els ulls com a plats, he comprovat que en la camisa de tots els empleats llueïa una flamant bandera espanyola, al braç dret, a l'estil dels uniformes militars. El mateix calfred que m'ha recorregut l'espina dorsal també m'ha impulsat a escriure'ls una noteta i a comunicar-ho a tothom que li interessi.

No he trobat cap pàgina de suggeriments ni reclamacions per internet a la seua web, de manera que els he fet arribar la meua queixa mitjançant el 'Formulari de Candidatura', imprescindible per a optar a formar part de la seua plantilla. Això sí, baixant el cap i resignant-se a fer gala d'una desfada simbologia nacional-ista espanyola, per descomptat.

A la meua carta els deia: "Sóc un client vostre de Sueca, poble de la Ribera Baixa del Xúquer, al País Valencià. Voldria remetre-vos una queixa, però no trobe el vostre e-correu ni cap formulari de suggeriments, de manera que ho faré per esta via de candidatura de treball.

El motiu del meu malestar és el següent: és absolutament necessari que ostenteu la irriquant bandereta espanyola (o, més bé, banderota, donat el seu tamany) als uniformes de TOTS els empleats del vostre establiment?

Personalment, no em fa gens de gràcia veure aquest tipus de símbols passejant-se ufanosos pel meu poble. Quan més lluny, millor, com diuen alguns.

Per què, en el seu lloc, no poseu una bandera de Sueca, de la ciutat de València o, directa-

ment, la quatrí barrada, ja que ens trobem al País Valencià?

Teniu en compte que la simbologia espanyola (o espanyolista) provoca rebuig en algunes persones i regions de l'estat. Seria convenient evitar-la a la vostra imatge corporativa, si voleu guanyar-vos la confiança de més clients, sobretot en territoris de parla catalana (o valenciana, que és el mateix).

Una mica de sensibilitat, per favor. Jo, de vosaltres, m'ho replantejaria seriosament. Moltes gràcies".

Així està el pati

► Pàgina 11
L'ajuntament barceloní compra per 30 milions un solar que fa un any va vendre per 15 milions a l'empresa Renta Corporación

► Pàgina 12
L'empresa Iscomar acumula una llarga llista d'accidents marítims, l'últim ha estat a les platges de la illa d'Eivissa

► Pàgina 12
Els ajuntaments dels municipis afectats per la línia de Molt Alta Tensió posaran traves als processos d'expropiació que ara comencen

CATALUNYA // DIUEN QUE EL TAV ÉS INNECESSARI, ELITISTA I GENERA VIOLÈNCIA URBANÍSTICA

Cadena de protestes a les obres del traçat del tren d'alta velocitat

Sis persones van ser detingudes al barri de Santa Eulàlia i dues més l'endemà a una grua de la Torrasa. ADIF assegura tenir pèrdues econòmiques per valor de 250.000 euros

✉ Agnès Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El malestar veïnal per les llargues i agòniques obres del traçat del tren d'alta velocitat entre L'Hospitalet de Llobregat i Sants es va fer palès durant l'acció que desenes de persones van protagonitzar a les grues i als accessos d'aquesta infraestructura el 16 de juliol.

Sis escaladors i una vintena d'activistes es van lligar poc abans de les sis de la matinada a la maquinària perforadora instal·lada des de fa mesos en el tram de l'estació de Santa Eulàlia.

Hi van onejar banderoles amb els lemes "El TAV, ni pel litoral ni per enlloc" i "Salvem Can Vies"

Al capdamunt de les grues que arribaven fins els 30 metres d'alçada hi van onejar banderoles amb els lemes "El TAV, ni pel litoral ni per enlloc" i "Salvem Can Vies". Tal i com va deixar clar Ivan Miró, un dels membres de l'assemblea d'entitats organitzadora de la protesta, no només es parlava del trajecte o de la seguretat de les obres, "es vol denunciar que el TAV és una obra innecessària, elitista i que genera violència urbanística. Amb l'excusa del TAV no es destinen diners al servei de Rodalies i s'aprofita per a accelerar la construcció d'hotels, edificis d'oficines i centres comercials que desvertebren els barris i trenquen la seva vitalitat social, expulsant veïnat per l'increment dels preus dels habitatges". Durant el matí es va escoltar algun veí o veïna tocant la cassola des del balcó de casa per a sumar-se a la protesta. Des del carrer la impressió generalitzada era de cansament, fatiga i impotència davant unes obres que no els deixen descansar ni viure amb tranquil·litat. La majoria de gent, però, s'ho mirava des d'una certa distància. Quan els primers equips policials especialitzats començaven a tallar els anclatges dels manifestants arribava la notícia

La grua més gran arribava als 30 metres d'alçada

Edu Bayer

d'una nova acció a pocs metres de l'Estació de Sants de Barcelona. Dos activistes varen lligar els seus braços a l'interior d'un bidó de formigó d'uns 800 quilos de pes poc abans del migdia.

► Amics d'Alicia Ferrin

Els participants lluien una vistosa inscripció a l'esquena: "Amics i amigues d'Alicia Ferrin". Es tracta de la propietària i directiva de la promotora immobiliària Starline Management, l'empresa que va desallotjar i enderrocar sis cases

okupades al carrer Miquel Àngel del barri de Sants a finals del mes de juny. Amb la protesta es va bloquejar l'entrada de camions del que serà la nova estació central del TAV a Sants. Els agents de la Brigada Mòbil van desplaçar-se fins el lloc una hora després, amb tot tipus de sofisticada maquinària, incloent-hi un martell neumàtic, una serra radial i un tallador d'oxigen. Durant tres llargues hores i sota uns intensos rajos solars van procedir a reventar el formigó. La quinzena de persones que els

A dalt, inici de la protesta. A baix, l'actuació policial

Edu Bayer

acompanyaven foren identificades i varen continuar donant suport a l'acció a l'altre cantó del cordó policial. Dos assistents mèdics també supervisaven tota l'operació. Un dels encadenats va alertar que li podien tallar el braç si apli-

L'agent dels Mossos va respondre: "La millor forma que no et tallem el braç és que el treguis tu mateix"

caven la serra radial sobre el tub on tenia lligat el canell. L'agent dels Mossos va respondre: "La millor forma que no et tallem el braç és que el treguis tu mateix". Finalment, però, van optar per seguir perforant el bidó fins a alliberar tot el tub. Cap a les 17h van quedar en llibertat i amb l'avertència que

s'havia comunicat els fets al jutjat de guàrdia per tal que decidís sobre una possible imputació de delictes. En aquells moments ja se sabia que al barri de Santa Eulàlia s'havia començat a detenir les sis persones enfilades al capdamunt de les màquines. A les set de la tarda s'havia acabat l'operació, incloent-hi també el tall del tot innecessari, mitjançant una serra radial, del braç d'una de les grues per tal de treure'n els encadenats.

A la mateixa hora es desvetllava que un tercer grup acabava d'enfilarse a una grua del traçat a l'alçada de la Torrasa. Els dos joves hi van passar tota la nit, fins que l'endemà al migdia van baixar pel seu propi peu i van ser detinguts pels mossos, tot i que els agents havien assegurat que només els identificarien. Tot i quedar en llibertat, la majoria de detinguts i identificats se'ls acusarà de desordres, resistència i danys, amb un informe d'ADIF que assegura haver perdut 250.000 euros durant les dotze hores que van estar aturats els treballs. ☐

SANTS // ESPECULACIÓ

El judici de Can Vies es podria suspendre si prospera un recurs tramitat

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La defensa pública del centre social autogestionat Can Vies va ser un dels objectius de l'acció organitzada a les obres del TAV. De fet, un dels grups que va escalar fins el capdamunt de les grües hi va desplegar una pancarta alusiva. Es tracta d'un edifici propietat de l'Autoritat Metropolitana del Transport (antiga TMB), que fun-

L'actual direcció de TMB va presentar una demanda per tal desallotjar la finca situada al carrer Jocs Florals, 42

ciona com a espai social d'entitats de Sants des de fa més d'una dècada. L'actual direcció de TMB va presentar una demanda per tal desallotjar la finca situada al carrer Jocs Florals 42, i ara s'apropa la data de judici entre l'administració i les disset entitats santesenques personades a la causa. La data fixada en un principi és el proper 20 de juliol, però els advocats que defensen l'actual ús de l'espai han presentat un recurs, que en cas de prosperar, provocaria una suspensió fins a la tardor. Des de l'assemblea d'aquest

L'extrem superior d'aquesta grua es va tallar amb una serra radial per tal de treure els encadenats.

Edu Bayer

centre social s'ha organitzat una jornada d'activitats al passeig de Lluís Companys, davant el Palau de Justícia, on tindrà lloc la vista oral, però tots aquests actes també s'aplaçarien si es suspèn el judici. El futur de Can Vies va lligat a les obres del TAV perquè així ho ha volgut l'ajuntament, segons afirmen des del centre social, ja que "el traçat no afecta en absolut l'edifici i tan sols es tracta d'una operació colateral a les obres que pretén treure beneficis econòmics d'un sòl públic amb la construcció d'un bloc de pisos". El

Centre Social de Sants, el Casal Independentista, la Comissió de Veïns i Veïnes de la Bordeta, La Ciutat Invisible, la revista La Burxa o el grup de teatre, són algunes de les associacions que actualment participen de la gestió de l'espai i, per tant, les han citat a judici. A Can Vies, a més, si fan nombroses assemblees, jornades i activitats musicals i teatrals. A l'edifici també hi trobem un espai d'habitatge per on hi han passat en aquests deu anys, diverses generacions de joves amb dificultat per accedir a una vivenda.

Donant suport des del carrer als penjats a la Torrassa

Edu Bayer

22 hores damunt la grua sense menjar ni beure

El tercer grup que va protagonitzar la cadena d'accions contra el TAV —en aquest cas, a la grua del carrer Juan Ramón Jiménez de l'Hospitalet— va patir 22 hores d'estricta vigilància policial abans de ser detinguts. Van passar tota la nit sobre les barres de ferro de la grua, sense poder beure aigua ni ingerir cap tipus d'aliments. Segons ADIF, la màquina on estaven

penjats no funcionava i, per tant, l'acció no afectava en res les obres. Els agents dels Mossos que els vigilaven van assegurar que només els identificarien quan baixessin. Els van enganyar. Els van detenir, els van traslladar a la comissaria i els van acusar de desordres. ADIF demana 11.600 euros per haver aturat la màquina que ells mateixos deien que estava espatllada.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT // CRÒNICA A 20 METRES D'ALÇADA

“Estigues a les cinc al pont de Santa Eulàlia”

✉ Carles Grulla
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Tot comença quan m'assabento que el dijous el veïnat denuncia el soroll dia i nit de les obres del megaprojecte de i per a rics que és el TAV. Intento saber de què va la cosa i al mercat de Sants la gent en va plena: “Que parin les obres, no podem dormir tranquil·les!”. La meua amiga Alicia m'informa: “Estigues a les cinc del matí al pont de Sta. Eulàlia. Allà et donaran un 'mono' blanc, unes cadenes i algunes instruccions. Porta una mica d'aigua i menjar”. Sense dubtar-ho, allà em planto. La meua missió és col·locar una pancarta a una grua perforadora que no deixa dormir tranquil·les a les meves veïnes del carrer Antoni Campmany, especialment per a la Carme, treballadora incansable que a sobre ho fa de nit i sense vacances. Si venia la policia, havia d'encadenar-me a l'estructura per fer més evident la protesta contra aquest cavall de ferro de l'especulació. No ho tenia massa clar, ja

que mai m'havia trobat fent això que avui dia se li diu “acció simbòlica” i que, realment, no entenc gaire perquè el meu avi mai hagués fet aquestes coses...

Algun treballador ens anima i fa fotos, algun conductor de trens també i algun veí es desperta i toca la cassola

El dilluns a dos quarts de sis del matí entrem a les obres unes 30 persones amb les idees molt clares sobre la reivindicació i cadenes als canells. La gent que hi treballa no ens feia ni cas, potser algun somriure i cares de sorpresa. Ens enfilem a les grües amb una mica de dificultat, 20 o 30 metres més

amunt el meu vertigen em traeix però un company m'ajuda i col·loquem la nostra pancarta contra les obres del TAV. Ja que hi som, es reivindica que el Centre Social Can Vies continuï el seu projecte de donar cabuda a d'altres projectes socials i col·lectius.

La policia que no ve i jo que m'acabo el poc menjar que portava (una mica de fruita i unes esplèndides magdalenes que no sé d'on surten). La policia apareix, però no té gaire intencions de fer fora a ningú. Algun treballador ens anima i fa fotos, algun conductor de trens també i algun veí es desperta amb la sorpresa i colpeja la cassola. Comencen a arribar càmeres de tot tipus i després d'unes hores uns quants mossos forçuts fan fora al 'grup de suport' que no estava encadenat a cap lloc. Un escalador antiTAV crida 'Pressupost policial per transport popular' i la resta el seguim. Un altre diu 'Més rodalies, menys velocitat' i també l'acompanyem. La gent del carrer no deixa d'animar i informar dels esdeveniments.

Per fi vénen els escaladors dels Mossos: són Pedrito i el “gafitas”, aquest conegut per alguns dels penjats per participar en algun desallotjament de cases okupades. Treuen les seves eines, que paguem tothom (com les obres del TAV), i comencen a trencar cadenes d'altres companys. Ens quedem més sols, però ens informen que uns altres companys han col·locat un bidó de ciment a una altra entrada de les obres. El riure és total i la sensació de que tothom s'està assabentant del malestar que provoca aquest transport ens omple. Amb una grua pretenen treure al primer grup d'alçada, però no arriben i treuen al segon una mica més baixet. Esperem una bona estona que portin una grua més gran i ja ens col·loquem les cadenes al seu lloc. Arriben, treuen les seves eines i comencen a tallar. El tub porta sorpresa d'acer a dins i es fa difícil tallar-lo sense fer-nos mal. Pedrito decideix que és millor tallar la màquina i allà hi van. Ens baixen i els mossos del terra paguen amb

nosaltres la seva ràbia per treure'ls del llit o de la platja. Amenaces i alegria, però ens porten a la comissaria de L'Hospitalet on passem la nit. Cantem i cridem i algú es nega a menjar el sopar radioactiu que ens porten. Emprements, fotos... Pel camí sabem que s'atura la demanda de Can Vies i que dos solidaris s'encadenen a una altra màquina de les obres del TAV reclamant la nostra llibertat.

Al matí ens porten a jutjats on passem unes horetetes més per a declarar davant la jutgessa i respirar una mica quan obrim la 'trampilla' de la furgoneta. La fiscal pregunta per danys inventats i fa la seva feina inquisidora. Nosaltres només volem sortir i abraçar a amics i amigues que ens esperen al carrer. Allà fora ens diuen que durant una hora tot indicava que ens volien aplicar presó preventiva i jo només penso en 'Los Chichos' i que vull ser lliure, mentre vaig a visitar als solidaris que han dormit a les alçades. Ara estan detinguts a la mateixa comissaria on he dormit avui, ara hi vaig. ☺

SABADELL // VOLEN UNA GESTIÓ PÚBLICA D'HABITATGES TRANSPARENT

72 hores d'activitats i una vintena de tendes a l'acampada per l'habitatge

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Després de 72 hores d'activitats al carrer, diumenge va finalitzar l'acampada amb una concorreguda assemblea, que va marcar nous objectius i propostes de treball

Durant tot el cap de setmana el Passeig Manresa va ser el lloc escollit per una cinquantena de persones per plantar les seves tendes i fer visible d'aquesta manera les seves denúncies i propostes en relació a la problemàtica de l'accés a la vivenda.

Vam poder veure com, en poca estona, el Passeig Manresa s'omplia de tendes i de pancartes

El divendres a les set de la tarda es va començar a habilitar l'espai davant l'estupefacció i la curiositat de molts veïns, que van poder veure com en poca estona el passeig s'omplia de tendes i pancartes abans que un recital de contes donés per acabada la primera jornada. Dissabte el dia va

David Datzira

Acampada per l'habitatge digne

començar amb un taller de construcció d'una barraqueta, instal·lada a la zona d'acampada de la mà de nens i nens que participaven engrescats en la construcció d'aquest símbol de la precarietat immobiliària. A més d'una actuació teatral, el punt àlgid del dia va arribar a la tarda amb la xerrada-col·loqui en la qual van participar, entre d'altres, membres dels col·lectius "Sostre Cívic", "Barcelona Viu" i "V de vivenda". L'últim dia d'acampada va presentar activitats esportives

i un dinar preparat per la cooperativa de consum ecològic "El teixit de la Terra". A les set de la tarda es va tancar l'acte amb la celebració de la IV assemblea de l'organització.

L'Assemblea per una Vivenda Digna i Contra l'Especulació (AVDCE) s'havia proposat que l'acampada significués un punt d'inflexió i visibilització de la feina del col·lectiu i així ho va resoldre amb un conjunt de dotze propostes concretes que s'aniran treballant a partir d'ara.

Josep Valls, portaveu del col·lectiu, afirma que algunes d'aquestes propostes "són exigir una major transparència en la gestió pública d'habitatges i del sòl, una major intervenció municipal, la publicació d'un registre de cases buides a la nostra ciutat, la creació de cooperatives d'habitatge i la cerca de mesures urgents per les persones en situacions extremes". També denuncia les traves que ha posat en tot moment el consistori sabadellenc als organitzadors de l'acte. ☎

BARCELONA // L'AJUNTAMENT ELS COMPRA UN SOLAR PER 30 MILIONS

Nova tupinada especulativa de Renta Corporación a la Zona Franca

David Fernández

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Barcelona no és Marbella, però s'hi comença a assemblear. Renta Corporación ha tornat a demostrar l'eficient eficàcia amb què funciona l'especulació immobiliària. I un cop més, amb la imprescindible complicitat de l'Ajuntament de Barcelona. Els terrenys del carrer Energia de la Zona Franca destinats antigament a pistes esportives dels treballadors de SEAT van ser adquirits per Renta Corporación el 17 de juliol de 2006 per 15 milions de pessetes. El tancament d'un recinte que va deixar sense instal·lacions esportives el veïnat de la Zona Franca va engegar aleshores un procés mobilitzador per respondre a la falta d'equipaments, tot exigint solucions. Ara, un any després, l'Ajuntament i la immobiliària han anunciat un acord de compra-venda per 30 milions d'euros. El doble de preu en menys d'un any. L'operació, denunciada per CiU la setmana passada en la Comissió de Presidència, va que-

dar pendent d'aprovar-se aquesta setmana en el plenari municipal. El socialista Jordi William Carnes, president de l'esmentada comissió, no va oferir cap resposta plausible, limitant-se a demanar que no es pensés malament.

El socialista Jordi William Carnes va demanar que "no es pensés malament"

No és, però, el primer cop que l'Ajuntament pica l'ullet a una especulació desbocada ni la primera ocasió on, estranyament, opta pel preu de mercat lliure en comptes d'expropiar. Perquè Renta Corporación és protagonista de molts altres escàndols especulatius a la ciutat de Barcelona, com la compra de La Escocesa i els greus episodis d'assetjament immobiliari que es van succeir contra famílies i artistes. A més, el 18 de setembre de 2005 van comprar a la multina-

cional Coats Vileya els terrenys de Can Fabra a Sant Andreu per 31 milions de pessetes. El 13 de desembre, només tres mesos després, l'Ajuntament li comprava per un valor plusvaluat de 50 milions. 19 milions d'euros de guany en 90 dies. De propina i en el mateix acord, el consistori barceloní els cedia també augmentos d'edificabilitat a les propietats de la immobiliària a Sarrià-Sant Gervasi i traspassos de solars públics al Poble Nou.

Renta Corporación està presidida per Luis Hernandez de Cabanyes i té com a director general Enric Venancio, que prové d'Abertis, la divisió d'autopistes de 'La Caixa'. La immobiliària, al consell d'administració de la qual hi són quatre ex alts càrrecs públics com els ministres Anna Birulés (PP)-que és la vicepresidenta-, Carlos Solchaga (PSOE), l'exdirector general d'habitatge del PP Fernando Nasarre i l'excap del gabinet del Conseller de Política Territorial, Francesc Xavier Ventura (CIU). No són els únics beneficiats. Es dona la circumstància que, arran de la sortida a borsa de la immobiliària,

Intermón Oxfam i Unicef van rebre cadascuna 6,15 milions d'euros per la venda de les accions que posseïen de la immobiliària.

► **La Violeta, exemple gracienc**
La Renta Corporación no és pas l'únic exemple. Similar *modus operandi* es va produir a Gràcia fa un any. El 2005 l'antiga mútua que regentava La Violeta, un dels punts de trobada més vitals de la Vila de Gràcia, va oferir l'històric edifici per 100 milions a l'Ajuntament de Barcelona. Hi ha versions antagonicament diferents de la proposta al Districte de Gràcia, però el que resta clar és que van denegar l'oferta i la compra la va acabar fent la immobiliària holandesa Venat & Van der Veen SL (un pis particular al passeig de Gràcia) per la mateixa quantitat. Un any després l'Ajuntament l'adquiriria per 600 milions de pessetes, valor que es va bescanviar per un solar del carrer Verdi destinat a pisos de protecció per a joves, el qual es va dotar de més edificabilitat i pel qual obtindran ingressos superiors als 1.000 milions de els antigues pessetes. ☎

BARCELONA // ANTENES

Els 80 sensors de Medi Ambient són una "maniobra" segons Ecologistes en Acció

Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La instal·lació de 80 sensors per part del Departament de Medi Ambient per tal de mesurar les Radiacions No Ionitzants d'Alta Freqüència produïdes per les antenes de Telefonia Mòbil situades als terrats de la ciutat, ha estat valorada per l'associació ecologista Ecologistes en Acció com una estratègia per "tranquil·litzar els veïns i aturar l'alarma social". Així ho va manifestar Toni Oller, membre d'aquest col·lectiu ecologista, en una carta adreçada la Directora General de Qualitat Ambiental, Marina Comellas, en la qual es reitera que des del grup ecologista, les Federacions de Veïns i les Ampes, es té la percepció que el seu departament fa cas "únicament dels requeriments de la Indústria i passen olímpicament de la Societat Civil". La fractura social, afirma Oller, és cada dia més gran i ja comença a tenir els seus efectes en la pèrdua de confiança de la ciutadania del país.

El col·lectiu Ecologistes en Acció qualifica de molt dretanes les polítiques del Departament de Medi Ambient

En la mateixa missiva, Ecologistes en Acció titlla de dretanes les polítiques impulsades per aquest departament i lamenta la "manca de voluntat política per mantenir un diàleg social-cívic". D'altra banda, es fa referència a la suposada "prevaricació" del departament pel fet de no haver clausurat instal·lacions -d'antenes- que sap que estan funcionant de manera il·legal.

La polèmica instal·lació dels sensors de radiacions perjudicials per les persones provinents de les antenes de telefonia mòbil s'inscriu en el context d'una polèmica que des de fa anys enfronta administracions, empreses de telefonia i ciutadania. El debat sobre la idoneïtat d'aquest tipus d'antenes ve de lluny, però les polítiques de fets consumats per part dels dos primers actors ha incomodat sovint als ciutadans, i en especial la societat civil organitzada contra unes instal·lacions que, com a mínim, posen en quarantena. ☎

PITIÜSES // VESSAMENTS DE CRU A LA COSTA D'EIVISSA

Iscomar, incident rere incident

☞ Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'enfonsament del vaixell Don Pedro prop de la costa eivissenca no és un fet aïllat. Iscomar, l'empresa propietària d'aquest buc de càrrega, ha conviscut històricament amb incidents recorrents als seus vaixells de transport de mercaderies. Col·lisions amb altres embarcacions, ordres de precinte dels bucs, caigudes de grues, treballadors aixafats quan descarregaven mercaderies o fuites de substàncies perilloses han estat a l'ordre del dia de l'activitat d'Iscomar en els darrers anys.

L'última vicissitud de la companyia no sinó subratllar una trajectòria poc decorosa

L'última vicissitud de la companyia no fa sinó subratllar una trajectòria poc decorosa, en aquest cas en relació amb les condicions de les seves embarcacions de càrrega. Cal remarcar que el Don Pedro es va enfonsar quan feia el trajecte Dénia-Eivissa en substitució d'un altre buc de la companyia, precintat una setmana abans pel Ministeri de Foment després de detectar-hi diverses deficiències relacionades amb la higiene i la seguretat.

L'historial d'incidents d'Iscomar és extens. En poc més d'un any dos obrers van morir quan treballaven en la descàrrega del buc Don

Vista de la companyia naviliera a les instal·lacions del Port de Barcelona

Pau Coll / Ruido

Fernando. El primer, un estibador peruà de 23 anys, va morir aixafat entre dos contenidors després que una grua empenyés per error una de les càrregues, l'any 2001. L'altre, un mariner de 22 anys, també peruà, va morir mesos després en circumstàncies similars, al mateix vaixell. L'explicació de la companyia va ser idèntica en tots dos casos: va atribuir l'accident a una negligència dels treballadors. El març de 2002 un altre treballador va patir ferides de màxima gravetat en quedar atrapat entre un tràiler i un camió mentre baixava del buc Blanca del Mar, a Palma de Mallorca. D'altra banda, també és conegut l'accident ocorregut l'any 2004, quan una gran grua es va desplomar sobre un vaixell i va ferir dos treballadors que treballaven en la descàrrega del buc "Benijófar", que acabava d'atracar al port de Palma de

Mallorca. Precisament, l'Autoritat Portuària havia iniciat dies enrere els tràmits per precintat les grues

d'Iscomar perquè la companyia no havia presentat els certificats de revisió oportuns.

Història d'un enfonsament

El buc de càrrega Don Pedro es va enfonsar el darrer dimecres 11 de juliol a una milla del port de Vila (Eivissa), amb unes 200 tones de fuel —combustible— a l'interior. A 43 metres de profunditat, el fuel va començar a eixir de l'interior del buc per tres obertures. Al matí següent, la taca ocupava 600 metres de costa, allà on es troben les platges de ses Figueretes, Salamanca i el mateix port de Vila, que es van tancar als banyistes per seguretat. Al cap de poques hores, el fuel arribava a la platja d'en Bossa i ocupa-

va ja uns quatre quilòmetres de longitud. El ministeri de Foment va desplaçar el buc "Campoamor" fins a Eivissa per les tasques de recollida del combustible, es van desplegar xarxes de contenció i es van segellar les tres obertures per on seguia sortint fuel. El dissabte 14, amb les obertures tancades i amb 30 tones de fuel recollides pel Campoamor, la situació semblava controlada. Tanmateix, l'endemà es va detectar que el Don Pedro seguia expulsant combustible per un altre orifici. Aquest cop el vent va portar la taca en

L'impacte mediàtic de l'enfonsament del Don Pedro a prop de la costa d'Eivissa i el perjudici mediambiental que el vessament de fuel podria comportar a l'illa han deixat, per ara, en segon terme el debat sobre l'adjudicació de responsabilitats per aquests fets. Novament, Iscomar ha apel·lat a una "error humà" per justificar l'enfonsament. El capità

El Don Pedro substituïa un buc precintat per Foment

de l'embarcació, que no ha estat detingut, es va acollir a l'anomenada "protesta d'avaries" —on explica els fets segons el seu punt de vista— i se li va prendre declaració a la Policia Judicial de la Guàrdia Civil. A l'espera que prosperi la investigació, la companyia ha assegurat que l'embarcació tenia totes les certificacions en regla. ☉

direcció contrària, justament cap al Parc Natural de Ses Salines, un espai marítim i terrestre protegit que s'estén des de la zona sud d'Eivissa fins al nord de Formentera. En els dos últims dies, la platja d'en Bossa ha estat reoberta, mentre que les de Talamanca i Figueretes segueixen tancades. Ara els esforços dels operaris de Medi Ambient se centren a contenir el fuel i impedir que arribi al Parc Natural, tasca per la qual compten amb les barreres de protecció i amb tres vaixells que recullen fuel.

GIRONA // EL PARLAMENT EUROPEU NOMENA COORDINADOR DE LA MAT MARIO MONTI

Denegada la suspensió urgent de la Línia de Molt Alta Tensió

☞ Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El Tribunal Suprem espanyol ha rebutjat la petició formulada per l'Ajuntament de Seva (Osona) d'ordenar la suspensió urgent de la Línia de Molt Alta Tensió (MAT), l'execució de la qual va ser aprovada el 9 de febrer passat pel Consell de Ministres.

La resolució judicial no va agafar per sorpresa el col·lectiu opositor a aquest projecte, la Plataforma No a la MAT, que va assenyalat que ja s'ho esperaven, perquè, encara que el Suprem hagués suspès provisionalment l'execució de l'obra, no haurien pas pogut pagar la fiança multi-

milionària que els hauria demanat. Tot i aquesta sentència, la Plataforma No a la MAT no dona ni molt menys per exhaurida la via judicial, raó per la qual se centra ara a preparar les al·legacions contra el projecte aprovat pel Consell de Ministres espanyol, consistents en estudis ambientals, sanitaris, econòmics i en alternatives per a resoldre les necessitats energètiques de la població. Entre les dades que es presentaran destaca l'impacte econòmic que tindrà la construcció de la línia per a alguns propietaris, com els que viuen de l'agricultura i el turisme rural.

De fet, a principi de juliol, l'equip jurídic contractat per l'empresa Red Eléctrica de España

Els ajuntaments dels municipis afectats han decidit plantar-se contra els tràmits d'expropiació dels terrenys

(REE) ja va iniciar el procés de signatura d'actes d'expropiacions, tràmit previ a la construcció de la nova línia elèctrica des de Sentmenat (Vallès Occidental)

fins a Besanó (Gironès). Els dos propietaris afectats del municipi de Sentmenat i els quatre més de Sant Llorenç Savall ja han formalitzat el tràmit. El procés d'expropiacions seguirà, aquesta setmana i la vinent, a les comarques gironines, on hi ha una cinquantena de propietaris afectats. Els ajuntaments dels municipis gironins afectats per la línia de 400 kW continuen fent pinya contra la construcció del polèmic projecte i han decidit plantar-se contra els tràmits d'expropiació dels terrenys. Els municipis de Sant Hilari Sacalm, Santa Coloma de Farners, Anglès, Besanó, Osor i, probablement, també Brunyola i Viladrau han decidit que no cediran cap local

municipal perquè els tècnics de la companyia Red Eléctrica de España puguin negociar el preu d'expropiació amb els propietaris afectats.

La notícia sobre la negativa de l'alt tribunal espanyol a suspendre la polèmica obra va coincidir amb el nomenament per part del Parlament Europeu de Mario Monti com a coordinador europeu per decidir el traçat transfronterer de la línia de 400 kW. Tot i que el col·lectiu opositor a l'execució d'aquesta obra, la Plataforma No a la MAT, veu amb «reserves» el nomenament de Monti i espera que obri la porta a un replantejament del projecte i escolti totes les parts implicades en el projecte. ☉

EL CAMP // MUNTANYANS

Nova demostració de força per la preservació de Muntanyans

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

La lluita per la preservació de Muntanyans es troba en un moment clau. Per aquest motiu, la coordinadora que aglutina tots els col·lectius i persones a nivell individual que lluiten per la preservació d'aquest espai natural, han volgut aprofitar aquesta conjuntura per fer una nova demostració de força per pressionar les administracions corresponents perquè aturin el Pla Parcial de Muntanyans II, el qual preveu la construcció de més 500 habitatges, cosa que significaria l'aïllament i l'ofegament d'un terreny que forma part dels Muntanyans.

La lluita dels col·lectius per la preservació dels paratges naturals de Muntanyans es troba en un moment clau

La situació actual ve determinada per dues mocions en dues administracions diferents. Per una banda hi ha una moció pendent de ser debatuda en plenari a l'Ajuntament de Torredembarra per paralitzar les obres que ja s'han iniciat en aquest espai per prepa-

Manifestació celebrada el 16 de juliol a Torredembarra

Carles Rico

rar les obres de construcció dels habitatges previstos en el Pla Parcial Muntanyans II. Aquesta moció està pendent de ser debatuda, ja que encara no s'ha pogut constituir l'Ajuntament de Torredembarra, pendent dels possibles acords amb ERC, Alternativa Baix Gaià i altres partits amb representació al consistori.

Per una altra banda hi ha una moció pendent al Parlament de Catalunya que demana l'adhesió dels territoris afectats per aquest Pla Parcial al PEIN de Muntanyans, cosa que significaria la protecció d'aquest espai i, per tant, l'anul·lació del Pla Parcial.

La manifestació celebrada el passat dilluns 16, que congregà 250 persones, segons els organitzadors, no és la primera mobilització que es convoca durant el llarg procés de lluita que es va endegar ja fa més de dos anys per salvar aquest espai, ni tampoc serà l'última. L'èxit en les darreres manifestacions i accions ha aconseguit incidir en l'opinió pública i pressionar les institucions perquè aturin el Pla Parcial Muntanyans II. En la manifestació, que va recórrer el Passeig Marítim de Torredembarra, s'insistí en les contradiccions dels partits polítics, "a Barcelo-

na voten a favor d'una cosa i a Torredembarra, o a Madrid, en contra de la mateixa". Segons el manifest llegit per membres de l'Assemblea de Joves del Baix Gaià, "totes i tots som responsables d'aquesta lluita si els polítics i els jutges miren cap a una altra banda". Per aquest motiu han convocat tots els assistents al proper ple municipal on es debatrà la moció per aturar les obres que ja s'estan executant actualment.

► **El Big Jump sense aigua**
El diumenge es va fer una nova acció de denúncia contra la destrucció del territori al Baix Gaià.

Va consistir a participar en el *Big Jump*, una iniciativa a nivell europeu que pretén reclamar una millor qualitat ambiental dels rius i de les seves respectives conques hidrogràfiques. Mitjançant un bany al riu es pretenia denunciar la situació de la seva degradació, però en el cas del Gaià, aquest bany no es va poder fer, ja que al Gaià només hi corre aigua quan plou.

En la manifestació, celebrada el passat dilluns al llarg del Passeig Marítim de Torredembarra, s'insistí en les contradiccions dels partits

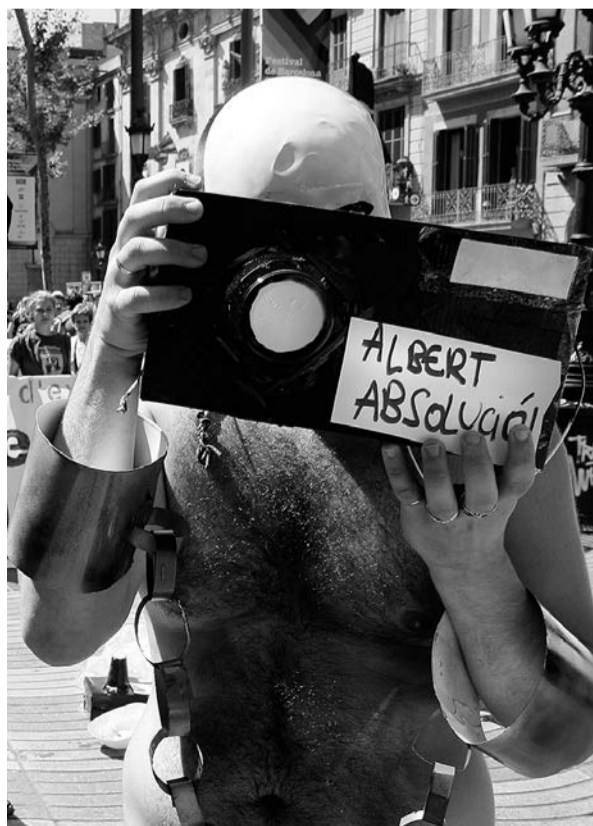
Des de fa 32 anys, el riu no té cap tipus de cabal. La sequera no prové del canvi climàtic, sinó que es deu a l'embassament que Repsol va construir per refrigerar el seu complex petroquímic. Mitjançant una *performance* i un manifest llegit per l'actual alcalde d'Altafulla, Francesc Farré (ABG), es va denunciar la situació actual d'aquest riu i es va reclamar que el Gaià torni a ser un riu viu. ☉

BARCELONA // LLIBERTAT D'EXPRESSION

Absolt el reporter acusat

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El periodista gràfic Albert Garcia, acusat de coaccions i danys, va ser absolt abans que s'acabés el judici que es va celebrar el 12 de juliol. El fiscal va retirar els càrrecs per falta de proves ja que ni l'empresa constructora ni la policia sabien dir on havien trobat l'octavilla on apareixia l'empremta dactilar de l'acusat. A les portes dels jutjats es van concentrar una seixantena de persones que s'han solidaritzat amb el fotògraf de Sants (Barcelona) col·laborador de diversos mitjans com *La Burxa*, el portal web *Barrisants.org* o el setmanari *DIRECTA*. La valoració del mateix Albert és molt bona, creu que amb la campanya de difusió "s'ha fet molt bona feina en molt poc temps". També valora molt positivament el fet de que molta gent ha estat pendent del cas i s'ha preocupat de la marxa del procés penal que podia haver comportat un any de presó, 18 mesos de pena multa per danys i una indemnització de 660 euros.

CALDES // TROBADA DE JOVES

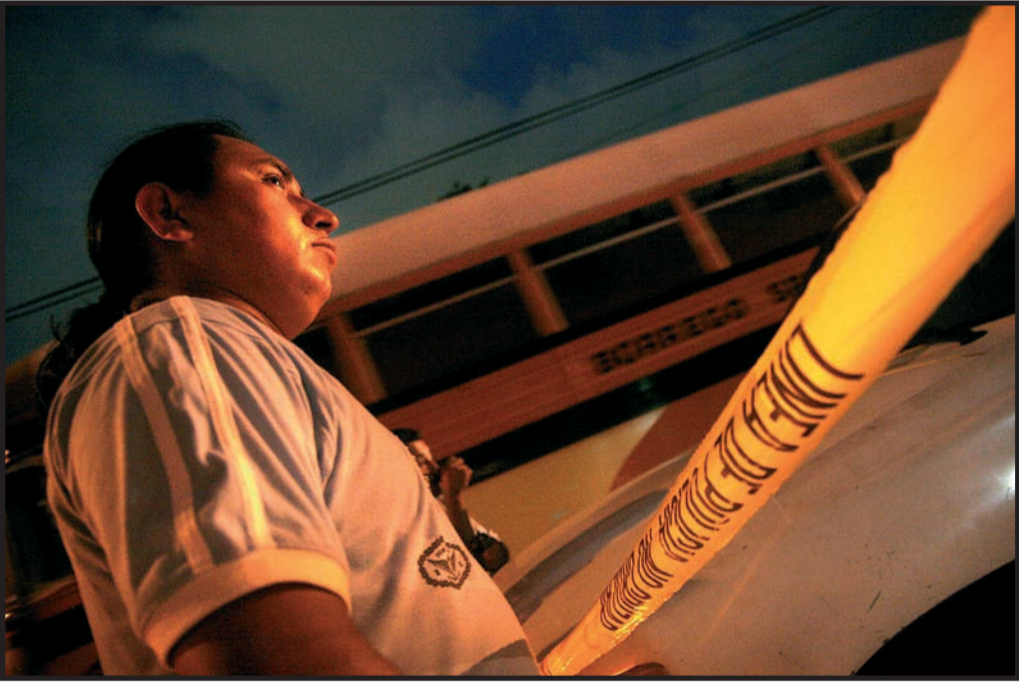
La CAJEl presenta l'ALÇA'T 2007

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista va presentar el dissabte 14 de juliol a Caldes de Montbui (Vallès Oriental) la Trobada de Joves dels Països Catalans que se celebrarà al mateix municipi entre el 21 i 23 de setembre. Per la CAJEl, l'ALÇA'T 2007 ha d'esdevenir "un vertader punt de trobada de la joventut catalana amb inquietuds i esperit crític". Dins aquesta trobada està previst treballar les principals problemàtiques dels Països Catalans, com també espais dedicats al treball polític i social que es duu a terme des d'altres indrets del món com el País Basc, Palestina, Grècia, Andalusia, Còrsega o Castella. La CAJEl vol potenciar els lligams entre els pobles de la Mediterrània i així poder gaudir d'un espai propi dins el que vol ser "la màxima expres-

sió a nivell nacional de les campanyes que s'estan treballant a totes les localitats on hi ha Assemblees de Joves treballant". L'ALÇA'T 2007 també comptarà amb una forta presència de la festa i la diversió.

► **La CAJEl**
Cinc anys després de la seva creació, la CAJEl aglutina unes 30 Assemblees de Joves i avui dia hi ha engegades dues campanyes. D'una banda, "Subversió per la Llibertat, fora simbologia espanyola i francesa dels nostres carrers". De l'altra, "Ni especulació, ni destrucció. El jovent defensa el territori". En aquest marc, per a la CAJEl "cada dia és més evident la necessitat de començar a rebel·lar-se davant l'elevat preu d'un sostre on viure o d'un local on reunir-se" i és per això que la Coordinadora aposta per l'ocupació com a mètode efectiu "per a transformar l'actual concepte de gestió territorial".

‘Noches de Muerteros’

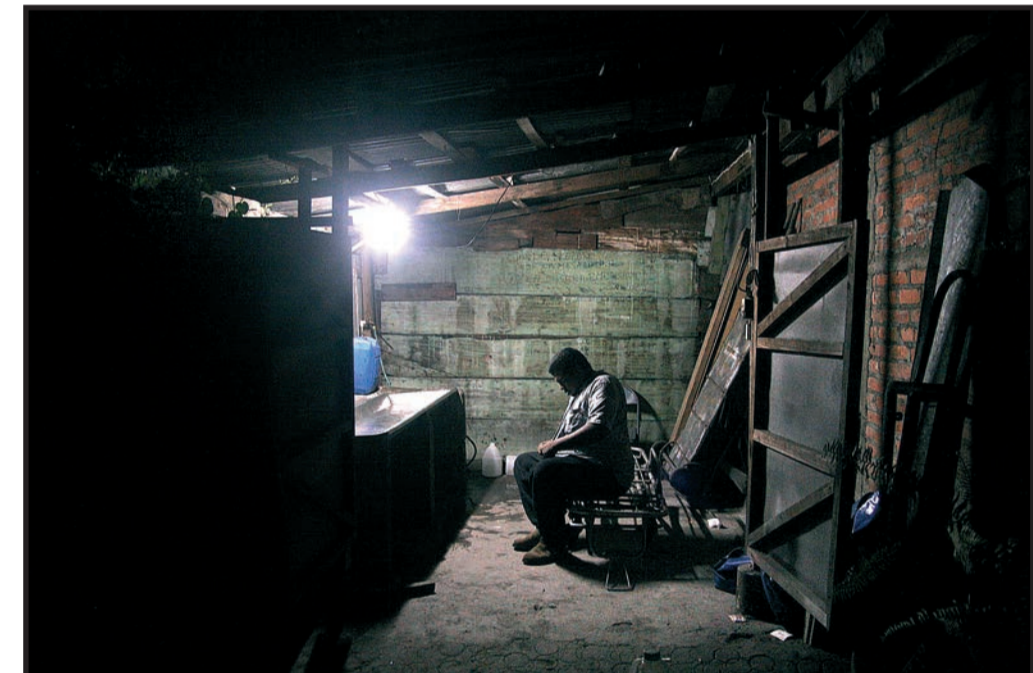
FOTOGRAFIA I TEXT:
Edu Ponce

L'Organització Mundial de la Salut considera epidèmia qualsevol fenomen que provoqui la mort de més de deu persones per cada 100.000 habitants. Els homicidis registrats a El Salvador quintupliquen aquesta xifra i el situen com el país més violent de l'Amèrica Llatina.

Els residus que produeix aquesta epidèmia han fet proliferar un negoci i un ofici: el de "muertero". Petites funeràries envien pels carrers al seus "cazadores de cadáveres", amb l'objectiu d'arribar abans que els seus competidors a l'escena del crim i aconseguir les preuades dades del mort. Són

sovint els primers en comunicar la notícia a les persones pròximes al mort (familiars i amics) i, després, els ofereixen els seus serveis funeraris a bon preu. Durant el camí poden haver de donar suborns a policies, fiscals i metges forenses, els quals redueixen el marge de benefici del negoci.

Aquest reportatge és el resultat de recórrer les nits amb els que fan aquesta professió. Des de la recerca d'homicidis, fins el moment en que el "muertero" cus i maquilla les ferides per fer que els cossos, normalment destrossats, estiguin presentables en els funerals a tomba oberta.

VALLÈS OCCIDENTAL // L'AJUNTAMENT HA PROHIBIT LA INSTAL·LACIÓ DE LES BARRAQUES

Festa major popular boicotejada per la sociovergència a Sabadell

✉ Ana Pérez-Muelas López
/sabadell@setmanaridirecta.info/

La Comissió de Festes Populares de Sabadell seguirà endavant amb les activitats de dia tot i haver quedat prohibides les Barraques de nit.

L'Ajuntament de Sabadell ha prohibit la instal·lació de les Barraques de Festa Major exigint unes mesures inassolibles per l'organització, trencant el diàleg amb la Comissió de Festes Populares de Sabadell (CFPS), negant l'ajut econòmic de 4.500 euros, impossibilitant el canvi d'emplaçament de la festa i allargant una negociació fins a un mes i mig abans de la celebració de la Festa Major.

Convergència i Unió va trencar el consens oposant-se frontalment al trasllat de les Barraques al centre

Durant el darrer any, la CFPS ha treballat en un nou model de Festa Major de les Barraques per tal de potenciar les activitats de dia i esdevenir una espai de trobada intergeneracional. Amb aquest nou model a les mans, la CFPS va plantejar a l'Ajuntament un canvi d'ubicació que garantis l'accessibilitat i la continuïtat entre les diverses activitats de la festa.

En un principi, l'Ajuntament es va mostrar favorable a canviar el model de Barraques però va

Festes Populares de Sabadell 2006

David Datzira

començar a posar exigències tècniques referents a seguretat privada, a horaris o al pagament d'una fiança per fer ús d'una plaça. Aquestes exigències van entorpir la feina de la CFPS per la forta càrrega econòmica que suposaven.

El debat entorn del nou emplaçament va ser posposat fins després de les eleccions a petició del consistori. La condició que aquest va posar per tal de decidir un nou espai va ser el consens entre els diferents grups municipals, el qual es va aconseguir el passat 3 de juliol, proposant el cèntric aparcament del Vapor Turull. Tres dies més tard, Convergència i Unió va trencar el consens oposant-se frontalment al trasllat de Barraques al centre. Davant d'això el PSC va optar per bloquejar el procés de negociació.

A partir d'aquí la tensió ha anat *in crescendo*, la CFPS no ha estat admesa a les següents reunions per arribar a un nou acord i la dialèctica del consistori s'ha anat endurint. PSC, CIU, ERC i PP van fer una reunió a porta tançada per tal de decidir un nou emplaçament per les Barraques. La nova resolució va ser el Parc Catalunya, espai que respon a les mateixes característiques que el Camí de Can Quadres, on s'ha fet la festa els darrers tres anys. Davant d'aquesta opció, Anna Recasens, una de les integrants de la comissió, va exigir "una resposta clara i un espai al que tothom pugui accedir fàcilment, que sigui apte per desenvolupar la nostra activitat i que no estigui amagat". La comissió, que agrupa més d'una trentena d'enti-

tats, denuncia no haver rebut una negativa oficial i que "l'ajuntament ha convertit la premsa en el seu interlocutor, a aquesta alçada no podem estar encara sense definir aspectes importants". El portaveu de l'Equip de Govern, Lluís Monge, ha utilitzat la premsa local per fer un ultimàtum als organitzadors de les Barraques. Els demana que en cinc dies es pronuncin sobre un possible trasllat al Parc Catalunya. Monge va amenaçar que "aquesta festa pot acabar tornant al camí de Can Quadres" si la comissió no responia en aquest termini.

La trentena d'entitats que organitzen la Festa Major de les Barraques consideren que "davant d'aquest nou context la CFPS només pot fer activitats de dia i de vespre, seguint fent en aquest

espai una aposta clara per la cultura popular i per una Festa Major participativa". De manera que aquest any, tot i deixar de fer les Barraques de nit, es potenciaran molt més les activitats de dia de la comissió de festes. Aquesta decisió respon l'aposta que fa la CFPS "per la participació, per la cultura popular, pel respecte, per l'atenció a agents culturals locals, per la transparència, per retornar l'essència a l'esperit de la festa que és gaudir en comunitat".

"Volem una resposta clara i un espai al que tothom pugui accedir fàcilment, que sigui apte per desenvolupar la nostra activitat i que no estigui amagat"

L'aposta de la CFPS té el suport de diferents agents socials de la ciutat com són la FAV, diverses ONG o els grups municipals d'Entesa per Sabadell i ICV-EUiA. Per aquest motiu, la comissió entén que "la festa es de tots i per a tots i malgrat que la franja de nit hagi quedat diluïda en la tramitació, les més de 30 entitats de la CFPS treballen perquè les activitats de dia i nit esdevinguin un fita en el calendari anual dels i les sabadellenques".

VILA DE GRÀCIA // REPRESSIÓ A LA CULTURA POPULAR

L'Ajuntament ordena l'enderroc del local de Festa Major de Progrés

✉ Directa Vila de Gràcia
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amens d'un mes de la Festa Major, quan el debat sobre la manca de locals és ben viu i per la via més expeditiva, l'Ajuntament de Barcelona va intentar dilluns passat enderrocar la seu històrica de la Comissió de Festa Major del carrer Progrés de Gràcia, allà on es confeccionen els guarnits propis de la festa graciense. A les nou del matí operaris d'una empresa d'enderrocs contractada pel consistori i tècnics municipals es van personar a les portes de la seu, amb una exe-

cutòria d'enderroc pel risc de runa imminent.

La resolució se'ls havia comunicat divendres passat, anunciant que s'executaria en un termini de cinc dies. Però l'oposició veïnal, que els va impedir el pas en tot moment, va aturar-ho. Hores després membres de la comissió i Districte feien una tensa reunió, on també va participar la Federació de Festa Major.

Es dona la circumstància que l'expedient d'enderroc es va iniciar després que la Comissió de Festes comencés el tràmit per legalitzar el que ha estat la seva seu social els darrers 50 anys. La titularitat

L'oposició veïnal, que els va impedir el pas en tot moment, va aturar-ho

de la propietat és un enigma, ja que la darrera propietària coneguda està inscrita el 1936 i mai ha existit cap reclamació. L'espai està catalogat al PERI com a zona verda, malgrat que els usos socials i solidaris estan clars. Ocupada fa 53 anys, és el punt de trobada i espai de treball del veïnat del carrer durant tot l'any.

▶ **Triple garantia**
Després d'aturar l'enderroc i forçar el diàleg amb l'administració, la Comissió de Festes va convocar una assemblea oberta dilluns al vespre on van participar 40 persones i diversos col·lectius i

entitats. Allà es va aprovar acceptar l'enderrocament immediat (sempre que es mantingui la façana històrica i la trama urbana del carrer) i la remodelació de les parts afectades si es complien tres garanties: garantir l'edifici de la Festa Major d'enguany, garantir que seguirà sent la seu de la Comissió i garantir, en el futur, la propietat comunitària i veïnal. Nombroses entitats ja han donat suport a aquesta triple proposta. La Comissió ha demanat aquestes garanties firmades i per escrit i que la Federació Festa Major sigui fedatària de l'acord.

L'ENTREVISTA // JORDI VILASECA, EL "JOVE DE TORÀ"

“Encara que la justícia és cega, hem fet visible l'existència de tortures”

Detingut l'abril del 2003 en el primer operatiu antiterrorista dels Mossos d'Esquadra, va ser ingressat a l'UCI d'un hospital lleidatà a causa de les tortures que li van infligir. La mobilització popular va ser molt important. Després de dos mesos empresonat a Madrid, va ser alliberat. La querella per tortures que va interposar ha estat arxivada tres cops i es troba recorreguda al Tribunal Constitucional. Recentment ha estat condemnat per l'Audiència Nacional espanyola a dos anys de presó, per tant, no hi haurà de tornar.

☞ Ariadna Nieto i Mariona Rius
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Com es viu quan estàs sempre pendent de la possibilitat d'anar a la presó?

Primer la cosa pintava molt malament. Penses aguantar i vas seguint el procés i quan et processeu o saps la petició fiscal et pots fer una idea més precisa. Al principi, el jutge Grande-Marlaska demanava 65 anys, i després el fiscal va treure càrrecs i en va canviar d'altres. Això va fer que la demanda quedés en cinc anys.

Com ha canviat la teva vida?

“Les coses que eren un problema passen a ser una ruqueria”

Dónes un altre valor a les coses. Les que eren un problema passen a ser una ruqueria. Tens pendent un judici que et pot marcar uns anys de la teva vida i això sobrepassa totes les altres prioritats. És superior a tu, no ho fas conscientment, és automàtic. Et sents malament per pensar sempre en allò, per fer qualsevol cosa, organitzant-te les vacances... Cada dimecres anava a firmar. No pots fer més d'una setmana seguida el que vols.

I en la quotidianitat?

Vaig canviar de casa. Allà no coneixia gent de moviments socials i no vaig iniciar-hi contactes. Amb la gent que coneixia vaig estar distanciat. Va suposar un canvi bastant radical. La detenció i el trauma psicològic va afectar tant la meua companya com a mi. Vaig estar dos o tres anys bastant malament. Després vaig tornar a Torà i torno a fer-me amb la gent, estic molt més animat, actiu, amb ganes de tirar endavant.

Has necessitat ajuda?

Vaig anar a una psicòloga. Al principi em donava antidepressius. No hi estava a favor, però em van ajudar. Després, però, no em sentia comprès. Vaig deixar d'anar-hi al cap d'un any i mig i des d'aleshores he estat amb una dona de Calaf que fa medi-

Ari Nieto

cina alternativa i amb l'associació EXIL. M'han ajudat molt, tenen molta experiència en casos d'aquests.

Com ho ha viscut la teva família?

Tots em van donar més o menys suport. En aquest aspecte, bé. Amb els pares se'n va xerrant. Sempre hi ha hagut la diferència d'edat i d'idees polítiques. De vegades han tingut por de muntar segons què, però ho han dut i m'han ajudat. Amb la resta de la família ha estat bastant un tema tabú, però ningú m'ha donat l'esquena.

I el jovent del poble?

A Torà hi ha hagut un canvi espectacular. Abans el jovent, en diferent grau, estava involucrat a fer activitats i ara estan desvinculats totalment. Ha estat una trencadissa. També m'ha afectat que persones amb les quals tenia una relació no em saludin, quan elles podrien haver passat el mateix. Han volgut desvincular-se de mi i han arribat a aquest extrem. Llavors veus que la repressió ha tingut una incidència considerable.

També van detenir dos joves més

“Tant en la querella com en el judici, a Torà no hi hagut un grup de gent nombrós protestant”

amb tu. Què ha passat amb ells?

El seu procés judicial ha estat idèntic al meu, però no al nivell de campanya. Primer, perquè jo vaig ser l'únic a presentar una denúncia per tortures i en aquest tema ells no hi han figurat. I segon, perquè quan gent que volia seguir fent coses ens va plantejar als tres el seu

suport ells van dir que no volien que ningú parlés per ells. També s'han desvinculat.

Com ha afectat el poble?

Des que vam sortir de la presó hi ha hagut un hermetisme, com si no hagués existit el cas. El grup de l'alcaldia, CiU, ha fet el possible per no fer res. El sector de la CUP, però, sí que hi ha donat suport. La resta de gent, com que no pregunten, sembla que no els importi que passis un mal tràngol.

Al principi, hi va haver molt de suport a la teva causa...

Em va sorprendre, creia que hi hauria una reacció, però no tanta. Després la cosa ha quedat diluïda. La plataforma de gent gran del poble, “els il·lustres”, es va dissoldre al sortir de la presó, en un “com que ja han sortit, ja no cal fer res”. Tant en la querella com en el judici, a Torà no hi hagut un grup de gent nombrós protestant.

D'on has tret la força durant aquest temps?

Hi ha hagut moments molt durs, temporades en què feia vida normal, però psicològicament era no ser-hi. La força l'he tret de molta gent, però sobretot del grup de suport. Sense aquestes persones hauria estat més difícil. Veure que hi ha una gent que perd un munt de temps i diners en una cosa que no els afecta i que siguin allà d'una manera tant constant. Tu aguantas per ells i ells estan allà per tu. Podem dir que ens n'hem sortit tots junts. Amb la querella potser no ens en sortirem, però hem fet el que ha estat a les nostres mans perquè no fos un cas silencià. Encara que la justícia és cega, hem fet veure a la gent que hi va haver tortures.

Quina opinió tens sobre l'Audiència Nacional espanyola?

Es un òrgan en què es jutja la gent per les idees que té i depens del moment polític. No compta el que has fet o pel que se't jutja. Fan amb tu el que volen.

Vosaltres vàreu pactar i us vàreu haver de penedir de les vostres accions. Creus que són legítims els fets pels quals t'han jutjat?

Sí. Veig proporcionada la pena als actes que vam cometre. Tot i això, l'any i mig per tinença d'explosius no el trobo lògic ja que tot el que ens van incautar són coses que tothom pot comprar i, per tant, no és il·lícit.

“El grup de l'alcaldia, CIU, ha fet el possible per no fer res”

És important fer una defensa política de casos com el teu?

La feina que ha fet el grup de suport directament no ha afectat els jutjats, però ha aconseguit que moltíssima gent es posés a favor nostre. Hi ha d'haver una campanya, però sense oblidar que la persona encausada té les seves pors, sentiments... En aquest cas, s'ha sabut compaginar, posant al davant l'opinió de l'encausat i l'aspecte humà del cas.

Heu fet contactes amb polítics o amb partits?

Sí, tant en l'àmbit personal com familiar, sense que això volgués dir cedir en cap de les nostres reivindicacions. Amb ERC i ICV es van establir contactes. Molt bones paraules però en els moments decisius s'han posicionat clarament en contra. L'únic que n'extrec és que volien aproximar-se al moviment alternatiu perquè el context els interessava. Estic molt decebut amb ERC i ICV. És lamentable que tinguem aquest tipus d'esquerra política.

Quin futur hi veus en la querella?

Crec que al Tribunal Constitucional no arribarà enlloc i haurem d'acabar fent un recurs al Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg. ☺

Equilibri

☞ Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

Hi ha conceptes, paraules, que per l'ús que se'n fan o per qui les repeteix, dia sí, dia també, inevitablement et porten a referents que sovint resten allunyats de com un mateix les entén. Són conceptes com ara llibertat, que segons qui la digui pot prendre una dimensió o una altra, o bé plural, que coincideix amb un amic que diu que li recorda a vocabulari PSC -com sabeu els campions de l'ús pervers del llenguatge, especialment quan utilitzen el terme socialista per autoanomenar-se, amb tot el calfred que ens travessa de dalt a baix quan els sentim tergiversar tan significada paraula. Però la millor de totes elles, la que més em fascina, és “equilibri”. Quantes vegades heu sentit allò de “l'equilibri és fonamental” o bé, “s'ha de

Conceptes com ara llibertat, segons qui la digui pot prendre una dimensió o una altra

buscar l'equilibri”? I em fascina perquè abans, de més petit, al sentir-la em venia al cap l'equilibrista de circ, el que camina dalt d'un filferro amb una barra a les mans jugant-se el físic, el que s'arrisca, el que se la juga, d'acord que de manera irracional, però per això mateix tan fascinant. Però de més grandet m'he adonat que darrera l'ús que se'n fa, sovint hi ha una decisió estratègica, un oportunisme calculat de situar-se al bell mig de la disputa o de la posició ideològica, amb la intenció de quedar com més a prop millor del desitjat centre, el ni tu ni ell sinó jo, que per alguna cosa sóc l'equilibrat. I és que m'ho repeteixo constantment, per bé que sé que no hi puc fer res: no m'havia d'haver fet gran.

SUBSCRIBITAT

... i el que se subscrigui a la DIRECTA anirà a galeries

Setmanari de comunicació
directa
UN ANY D'EMOCIONS
PER 60 EUROS

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

KOSOVO // EL PROTECTORAT DE L'ONU PRESENTA UNA ADMINISTRACIÓ CAÒTICA

El país afronta la independència amb importants contradiccions

La guerra segueix present en els edificis enrunats

Carles Castro

↳ Oriol Andrés i Carles Castro
/Pristina (Kosovo)/

Diumenge de juny a les quatre de la tarda, les terrasses del carrer principal de Gjilan, una població fronterera a l'oest de Pristina, són plenes de joves gaudint del càlid sol de la tarda. Tant els bars com els seus ocupants van engalanats a l'última tendència, al més pur estil italià. La seva imatge cuidada topa amb la realitat de la ciutat, vella, gastada i tradicional, hereva encara de la Iugoslàvia comunista, com tantes altres ciutats de la zona, a mig camí entre Orient i Occident.

Mentre el Consell de Seguretat discuteix l'estatus final, a Kosovo la debilitat institucional i la precària economia marquen el dia a dia

El Kosovo actual es conforma d'ambdues realitats. Per una banda, la tradició continua tenint un pes importantíssim en la familiar societat kosovar. Per l'altra, vuit anys de protectorat internacional, amb l'apertura al món que ha comportat, han calat profundament en la camaleònica població albanesa, que des de sempre ha sabut impregnar-se de les diferents cultures que al llarg dels segles han ocupat la regió.

Els joves que prenen cafè a les terrasses de Gjilan són la primera generació en els darrers cinquanta anys que entreveu per fi un futur sense guerra, la primera generació que, si tot segueix el seu curs, assumirà d'aquí a uns quants anys les regnes d'un Kosovo independent.

Almenys això és el que proposa la fulla de ruta que l'enviat especial de l'ONU, el finlandès Martti Ahtisaari, ha preparat per a la regió, i que el Consell de Seguretat de les Nacions Unides està discutint des del mes d'abril. De moment, les converses es troben estancades per la negativa de Rússia, que amenaça amb exercir el seu dret de veto, però si els quinze països que conformen el Consell donessin el seu vistiplau al pla, els límits polítics en què es troba Kosovo des de fa vuit anys s'acabarien.

Un excepcional protectorat de Nacions Unides (UNMIK) ha dirigit Kosovo des de 1999. Aquell any, l'OTAN posava fi, amb una campanya de bombardejos de 78 dies, a llargs anys d'enfrontaments interètnics i a abusos de les autoritats sèrbies sobre la població albanesa, que van causar milers de morts i més de cinc mil desapareguts.

Malgrat la reconstrucció, que s'ha completat en molts camps, el rastre de la guerra és encara molt visible. Sense anar més lluny, un exemple es pot trobar aquests dies als carrers de Pristina. Per tota la ciutat s'han repartit grans panells publicitaris amb l'eslògan *Me Ramushin*, que significa "Amb Ramush". Lluny de ser un anunci d'un producte qualsevol, els nombrosos pòsters s'han instal·lat per donar suport a Ramush Haradinaj, ex-Primer Ministre de Kosovo, que està essent jutjat a la Haia per crims de guerra. També les carreteres, molt malmeses, guarden, als seus vorals, records del conflicte bèl·lic en forma de mauso-

Les infraestructures de Kosovo segueixen malmeses per la guerra

Carles Castro

leus alçats en honor als caiguts de l'UCK (Exèrcit d'Alliberament de Kosovo). La mateixa presència de funcionaris i tropes multinacionals, les KFOR, que custodien els enclavaments on encara viu bona part de la població sèrbia de Kosovo, recorda que no fa tant de temps que va acabar la guerra.

▶ **Caòtica administració**
"Saps quina és la diferència entre la Màfia i Nacions Unides? Que la Màfia està organitzada". Aquest acudit que ens explica el Hashim, venedor ambulat de tabac, circula des de fa anys, defineix bastant bé el que sent la població respecte a la gestió de l'ONU. L'excepcionalitat de la situació —les Nacions Unides no s'havien responsabilitzat mai, abans, de l'administració d'un territori— juntament amb la burocratitzada estructura dels organismes internacionals, ha propiciat aquesta percepció caòtica i inefaç de la gestió internacional. Amb les dades a la mà, el cert és que els Vuit Estàndards, objectius que l'ONU s'havia marcat abans de poder començar a discutir l'estatus, no s'han acomplert, ni en la vessant política, ni en l'econòmica, ni pel que fa al tracte de les minories.

Més enllà dels despatxos, la població és qui més ha sofert les conseqüències d'aquesta indefinició i la fragilitat d'aquest sistema. "Abans, amb el passaport de l'antiga Iugoslàvia, podia viatjar per tot el món sense problemes, ara amb el nou document de l'UNMIK, reconegut només per 39 estats, necessito un visat estranger per poder sortir", explica Burim. Com a contrapartida, aquesta debilitat

legislativa ha permès l'expansió del lucratiu negoci de les falsificacions. Just al costat de la porta de la base principal de l'OTAN a Pristina, hi ha una de les més importants àrees comercials de Kosovo, que té com a principal reclam el que la majoria de productes siguin imitacions perfectes a preus infinitament més baixos que els originals. Així, s'hi poden trobar des de les darreres novetats cinematogràfiques en DVD pirates fins a brillants rèpliques de productes de primeríssimes marques de moda. "Kosovo is developing, my friend", diu un dependent amb un mig somriure a la boca.

Les carreteres, molt malmeses, guarden als seus vorals records del conflicte bèl·lic en forma de mausoleus alçats en honor dels caiguts de l'UCK

Entre els principals clients del centre, s'hi contenen els treballadors forans dels organismes internacionals, consolidats al llarg d'aquests anys com una nova i poderosa classe social. Es calcula

que, en total, formen el contingent internacional unes 3.500 persones i, en la majoria de casos, els seus sous superen en més de vint vegades el salari mitjà d'un treballador autòcton.

Aquesta visible diferència en el nivell de vida, en una societat on més de la meitat de la població està aturada, ha creat importants suspicàcies. I genera enormes frustracions entre els joves, que ja representen un terç de la societat. Les pintades a favor de l'autodeterminació sense condicions que reclama el moviment social *Vetëvendosje* ("autodeterminació" en albanès), presents a les parets dels carrers de tot Kosovo, en són una mostra. I és que mentre els milers d'aturats passen els dies conversant als bars o a les cantonades, per davant dels seus ulls circulen a diari els flamants 4x4 de l'ONU, de la OSCE (Organització per la Seguretat i la Cooperació Europea) i de la UE, barrejats amb els impressionants cotxes de luxe dels cabdills de les diferents màfies locals.

Mentre a Nova York es discuteix l'estatus de la regió, a Kosovo, de manera molt particular, s'afanyen a crear uns símbols identitaris que fins ara no se'ls havia permès tenir. L'elecció es fa per concurs públic i, de moment, uns quants artistes locals ja han presentat la seva proposta per a la nova bandera, d'entre les quals el Parlament n'haurà d'escollir una. Després vindrà l'himne i, més tard, l'escut. No seran uns emblemes amb una gran història, però, en tot cas, serà la primera vegada que Kosovo tindrà símbols propis. ☉

TURQUIA // ELECCIONS SENSE ALTERNATIVA

Els drets humans i el respecte pels kurds són qüestions

Laia Altarriba i Pigullem
/Istanbul (Turquia)/

Turquia votarà el seu futur el diumenge 22 d'aquest mes de juliol. Les dues opcions amb més possibilitats de sortir vencedores de les urnes són l'AKP, actualment al govern i que proposa un paquet de reformes per facilitar l'entrada del país a la Unió Europea, i el CHP, el partit creat el 1923 per Kemal Atatürk que manté estrets lligams amb els aparells de l'Estat i, especialment, amb l'exèrcit.

La victòria de l'AKP suposarà l'aprovació de noves mesures liberalitzadores i privatitzacions

Totes les enquestes apunten que l'AKP serà el partit vencedor, cosa que significarà una reforma constitucional per reduir la influència dels militars sobre la política turca i per ajustar-se als estàndards que li demana Europa. Aquest partit ha estat acusat d'islamista per alguns sectors, però els seus dirigents el presenten com una formació homologable a

la democràcia cristiana europea, en aquest cas vinculada a l'islam. La victòria de l'AKP suposarà, sobretot, l'aprovació de noves mesures liberalitzadores de l'economia que és previst que comportin privatitzacions importants en àmbits com l'educació i la sanitat.

Davant d'aquestes perspectives, Sevgi Göyçe, secretària de la Dona del KESK (sindicat del sector públic que té 300.000 membres) lamenta que guanyi un partit o l'altre "no hi haurà cap canvi positiu per a la vida diària de la gent treballadora, perquè tots dos accepten l'agenda neoliberal".

Veysi Altay, de l'associació de defensa dels drets humans IHD, comparteix el mateix punt de vista: "En realitat, és igual qui hi hagi al govern, perquè el poder real el tenen els militars". Aquesta associació denuncia que, si bé avui en dia ja no es produeixen les massacres que hi va haver als anys 90, encara hi ha una vulneració sistemàtica dels drets humans, que va des de la situació d'aïllament que pateixen els presos polítics a les presons de Tipus-F, fins a la repressió de manifestacions o els múltiples obstacles a la llibertat d'expressió.

Tant Göyçe com Altay reconeixen que la possible entrada de Turquia a la Unió Europea ha començat a comportar millores en algunes lleis, però lamenten

Oriol Clavera

que només han estat reformes sobre el paper, perquè, per exemple, els treballadors públics continuen tenint prohibit de fer vaga, les dones que són agredides pels seus marits no tenen dret a denunciar-ho i les forces de seguretat gaudeixen d'una gran impunitat per vulnerar els drets humans.

La població kurda que viu dins de Turquia és una de les comunitats que pateix la vulneració dels drets humans d'una manera més colpidora. A més d'haver-hi 7.000 presos polítics kurds tancats en condicions d'aïllament, els dos diaris vinculats al moviment d'alliberament kurd sovint no tenen permís per sortir, la llengua kurda encara està prohibida als actes públics i molts dirigents polítics estan empresonats pel sol fet de citar el líder pres Abdullah Ocalan. Per tal de dificultar l'entrada al Parlament dels representants polítics kurds, l'estat turc va fixar el 1982 un llindar del 10% dels vots per poder accedir-hi. Això significa, per exemple, que encara que a la capital kurda de Diyarbakir obtinguessin un 56% dels vots el 2002, tots els diputats se'ls van emportar els dos grans partits turcs. És per això que a les eleccions del dia 22 hi concorreran com a diputats independents, i un cop al Parlament crearan un grup propi. ☪

SUDAMÈRICA // VAGUES GENERALS A PERÚ I A LA REPÚBLICA DOMINICANA

El retorn dels moviments socials

Redacció Directa
/Barcelona/

Si molts analistes ja s'havien sumat a la teoria que amb l'arribada de governs d'esquerra a molts països llatinoamericans es tancava un cicle marcat per la presència activa dels moviments socials als carrers, darrerament no paren d'arribar exemples que potser això no acabarà de ser així. Entre les darreres accions més contundents es pot comptar la jornada de lluita feta a l'Equador al juliol contra el projecte d'explotació minera que vol implementar el govern, però sobretot les vagues generals que la darrera setmana han paralitzat la República Dominicana i el Perú.

La primera d'aquestes jornades la va convocar el 9 de juliol el Fòrum Social Alternatiu (FSA) del país caribeny, amb un seguiment, d'entre el 90 i el 100% del teixit productiu. L'aturada tenia com a objectiu reclamar diferents millores socials, com la fi de les apagades elèctriques que afecten els barris pobres, la congelació dels preus del menjar i de les medicines i una moratòria en els desallotjaments fins a la titulació de més dels quatre milions de persones que viuen en terrenys, estatals o privats ocupats (en tot el país hi viuen menys de nou milions d'habitants). L'augment salarial generalitzat per als treballadors no era sinó el quart punt de la llista, donant a entendre que en un

país on predomina l'economia informal, potser hi ha més 'okupes' que assalariats.

La forta repressió estatal, amb més de 50 detencions en un sol dia, no va aconseguir desmobilitzar els vaguistes, el que, segons Teresa Cabrera, secretària general de l'Associació Dominicana de Professors (adherida al FSA), demostra "el qüestionament de la política econòmica i social del govern" per part del "poble dominicà". Ara mateix, les entitats afiliades al FSA —la majoria, associacions de barri— estan fent assemblees de balanç i no descarten noves mobilitzacions, fins i tot una nova vaga general si no hi ha una resposta per part del govern.

▶ Perú mobilitzat

L'altra gran mobilització es va donar al país andí l'onze i el dotze de juliol, i malgrat que en un principi era una aturada agrària, moltes organitzacions urbanes i sindicals s'hi van sumar, en un moment en que també els professors de tot el país es troben en vaga indefinida. Milers de persones es van manifestar pels carrers de Lima en la que va ser, segons l'analista peruà Raúl Wiener, la 'marxa més gran que ha vist la ciutat en els darrers trenta anys'.

La protesta, que tenia una marcada reivindicació política, es va centrar en el rebuig a la signatura del Tractat de Lliure Comerç (TLC) del Perú amb els EUA, Tractat que

l'actual president, Alan García, havia posat en dubte en la campanya electoral de l'any passat. L'altre protagonista de la jornada va ser Ollanta Humala, adversari de García en aquella contesa, que va fer una crida a la "unitat de tots els treballadors, moviments socials i partits polítics" i va plantejar la creació d'una "Assemblea Nacional Popular" per donar continuïtat a les lluites populars.

Segons José Coronado, de la Confederació Camperola del Perú (CCP), aquestes dues jornades de lluita "podrien marcar un punt de ruptura per al govern i per al moviment social i popular. El seu desenvolupament indicarà cap a quin costat s'inclina la balança". ☪

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/ nego, 16 sants (bcn)
telf: 93732070

UN ALTRE PUNT DE VISTA
PERIÒDICO
Diagonal

Lapsus
espectacles
Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social
www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
93.310.60.95

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

mooncup®
Copa Menstrual
Reutilitzable
Laciatatinovisible
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Un càmera de la televisió al-Aqsa queda ferit greu a causa dels trets dels soldats israelians

Enric Borràs Abelló

La situació a la franja de Gaza empitjora cada dia, aïllada de la resta dels territoris palestins ocupats i assetjada per l'exèrcit israelià i al-Fatah. Per als periodistes resulta difícil fer la seva feina i es veuen exposats a tota mena de riscos. El 5 de juliol, en una incursió de l'exèrcit israelià al camp de refugiats al-Barij, un càmera de 23 anys que treballava per al-Aqsa, la televisió de Hamàs, va resultar ferit per la metralla d'un obús. Això, en zona de guerra, es podria considerar un accident però el més greu és que segons Reporters Sense Fronteres, quan el jove era a terra ferit, els soldats israelians li van disparar a les cames. Els companys de professió el van traslladar a l'hospital, on li van haver d'amputar les dues cames.

Des del gener del 2007, aquest és el novè cas d'un periodista ferit per l'exèrcit israelià. Les forces armades es defensen assegurant que, sovint, els terroristes fan servir acreditacions de premsa per camuflar-se, però és que a més també consideren que els càmeres d'al-Aqsa no es poden con-

siderar periodistes perquè formen part del braç armat de Hamàs i els seus enregistraments es fan servir per fer propaganda o espionatge. Efraim Sneh, viceministre de Defensa israelià, ja havia dit que les instal·lacions de la televisió de Hamàs serien atacades si hi tornava a haver hostilitats.

Sigui com sigui, aquests atacs contra periodistes se salten les normatives del dret internacional i les convencions de Ginebra, perquè els periodistes no són personal militar, van desarmats i són membres de la població civil que treballen a les zones en conflicte.

Tot i així, cal dir que no és només l'estat d'Israel el qui ataca periodistes a Gaza, Reporters Sense Fronteres assegura que grups armats sense identificar i d'altres propers a les forces armades de Hamàs han atacat diverses instal·lacions de mitjans de comunicació a la zona de Gaza, com és el cas de la seu de l'agència Palmedia, on una vintena d'homes ar-

mats van entrar disparant a l'aire i es van endur tot el material, o el de la ràdio al-Aamal, saquejada el mes de febrer per les Brigades Qassam, que van destruir-ne bona part de les instal·lacions. A tot plegat cal afegir-hi el segrest de 114 dies del periodista de la BBC Alan Johnston, alliberat fa poc.

No n'hi ha prou amb deu cadàvers

Joan G. Vallvé

Treballar en un mitjà de comunicació et dona una perspectiva —la de veure-ho per dins, com a través d'una sonda gàstrica— que ho fa tot diferent. La pols que s'amaga sota la catifa o darrere la porta no queda camuflada, sinó que és tan fàcil de veure com la cadira de l'àvia o el televisor. Però, alhora, és tan normal com qualsevol electrodomèstic. Per això els periodistes no hi paren atenció, sovint treballen amb la merda acumulada sense veure-la. Això sí, quan s'aixeca la catifa i es mostra el que hi ha a sota a algú que no és del gremi, sovint queden, com a mínim, sobtats.

Un d'aquests munts de pols que s'amaguen pels racons de les redaccions és el que podríem anomenar barem de morts. A cada mitjà de comunicació és diferent, depèn de diversos factors: l'espai que tin-

guin, la prioritat que donin a les notícies internacionals, el grau de sensacionalisme... Però, sigui com sigui, us n'heu adonat, que cinquanta morts per inundacions a la Xina mai tenen un lloc destacat a cap portada? Bé, potser si és el mes d'agost... I deu morts en atemptats a l'Iraq? A l'Iraq hi ha bombes cada dia, la majoria de diaris no en tenen prou, amb deu cadàvers.

Els accidents, assassinats o atemptats tenen un ressò molt diferent als mitjans de comunicació segons el país on hagin passat. D'un banda, és fàcil d'entendre que com més a la vora toqui la catàstrofe més ressò tingui: deu morts a Barcelona podrien ser portada de La Vanguardia, mentre que la mateixa xifra a l'Argentina segurament no ho seria, o dependria molt de les circumstàncies.

Però no només depèn de la distància; el Pròxim Orient és més a la vora que no els Estats Units i qualsevol país de l'Àfrica

és més proper que no Austràlia. Senzillament hi ha països que tenen més pes perquè ens són més propers... i no per qüestions geogràfiques. Hi ha conflictes africans amb morts cada dia que no surten mai als mitjans de comunicació.

Per tot plegat, a moltes redaccions no escassegen converses sobre els morts: —Ei, d'aquest atemptat a Bagdad, en fem alguna cosa? —Què va! Que només n'han mort deu...

I això si es parla dels països, que n'hi ha d'altres que ni tan sols surten a les converses de redacció. No hi són, la gent s'hi mor i prou. Això sí, que ningú no es pensi que aquests barems són una cosa estàtica; no hi ha una llista de l'estil "cinc morts a l'Iraq, un breu lateral sense foto; cinquanta a Indonèsia, uns baixos amb foto; vint en una inundació a la Xina, un breu...", sinó que tot plegat s'improvisa sobre la marxa, depenent del pes informatiu del dia.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Publicitat

rebrot '07
7è Aplec de Joves dels Països Catalans

Antiherois
Pirat's Sound Sistema
Inershow
Arabascia

Habeas Corpus
Piperrak
Los Draps
Deskarats

Obrint Pas
Ràbia Positiva
Trikizio
Gadegang

26, 27, 28 i 29 juliol
Argentona (el Maresme)
www.rebrot.org

MAULETS
el jovent independentista revolucionari

*acampada, xerrades, tallers...

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>

o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info

O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies**-Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>**-Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>**-Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>**-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>**-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>**-Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>**-Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>**-Osona** <osona@setmanaridirecta.info>**-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>**-Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>**-Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>**-Solsonès** <solsones@setmanaridirecta.info>**Punts de venda**

BADALONA

La Mussara Sant Joan de la Creu 70

BARCELONA

GRÀCIA

Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99**Infoespai** Plaça del Sol, 19**Taifa** Verdi, 12**Distrivinyes** De l'or, 8 (Plaça del Diamant)**Llibreria Punt i coma** Guillem Tell, 29

GUINARDÓ

Rocaguinarda Xiprer, 13

EIXAMPLE

Quiosc Manu Nàpols-Roselló**Xarxa Consum Solidari** Rocafort, 198

POBLENOU

Taverna Ítaca Pallars, 230**Cus-Cus** Rambla Poblenou, 77

SANT ANDREU-SAGRERA

Patapalo Rubén Darío, 25**Andyblue** Bar de la Biblioteca de Can Fabra**Trèvol** Antonio Ricardos, 14

NOU BARRIS

Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15**Casal de Joves de Roquetes** Vidal i Guasch 16**El Tinter** La Plana, 10**Can Basté** Passeig Fabra i Puig, 274**Llibreria Xoc** Passeig Fabra i Puig, 325

CIUTAT VELLA

AQUENI Méndez Núñez, 1 principal**Xarxa Consum Solidari** Pl. Sant Agustí Vell, 15**Pròleg** Dageria, 13**El Lokal** Cera, 1 bis**La Rosa de Foc** Joaquim Costa, 34**Quiosc Colom** Rambles**Quiosc Santa Mònica** Rambles**Quiosc Tallers** Rambles**Quiosc Canaletes** Rambles**Llibreria Medios** Vallldonzella 7

SANTS

Espai Obert Violant d'Hongria, 71**La Ciutat Invisible** Riego, 35**Terra d'Escudella** Premià, 20**Teteria Malea** Riego, 16**Entropiactiva** Socors, 7

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4**Le Centro** Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario Llinars, 44**CSO Banka Rota** Rubió i Ors, 103

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA

Llibreria 22 Hortes, 22**Llibreria Les Voltes** Plaça del Vi, 2**La Màquia** Vern, 15

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5**Anònims** Miquel Ricomà, 57**El Racó Ecològic** Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat**La República** Rosalía de Castro, 92**Centre d'Estudis de l'Hospitalet** Major, 54 1º

IGUALADA

At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122

LLEIDA

Ateneu La Maranya Parc, 13**La Falcata** La Panera, 2

MATARÓ

Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26**Llibreria Robafaves** Nou, 9

MANRESA

Cafè l'Havana Plaça Gispert**Moes** Joc de la pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45**La Bodegueta** Pintor Fortuny, 45

OLOT

Dòria Llibres Passeig del Blay, 10

PIERA

Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31

REUS

Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu de Sant Boi

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria Sant Ot 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5**Casal Popular La Fura** Plaça Sant Pere 8**Llibreria Pellicer** Pg. Pare Claret 12

i Avinguda del Pont 4

TARRAGONA

CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

Kasalet Societat, 4

VIC

Llibreria La Tralla Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDES

La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

L'Esquerra Independentista del Camp uneix esforços

Directa El Camp

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Arran de l'anunci de la reforma dels Estatuts del Principat, del País Valencià i de les Illes Balears, diversos col·lectius de l'esquerra independentista de les comarques del Camp van iniciar una sèrie de reunions que van concloure amb l'adhesió a la Campanya Unitària per l'Autodeterminació i a la Campanya Diguem No. Durant la campanya del referèndum es van dur a terme multitud d'actes a les diverses comarques del Camp per denunciar les reformes estatutàries i exigir el dret a l'autodeterminació del poble català. Aquest va ser l'embrió de l'Esquerra Independentista del Camp, una nova plataforma que pretén aglutinar els diversos agents de l'esquerra independentista d'aquestes comarques.

“La plataforma pretén esdevenir un referent per a l'esquerra independentista dels Països Catalans”

Els promotors de l'EIC, que són l'Assemblea de Joves del Baix Gaià, Reus i Tarragona, el Casal La Calderera de Riudoms, el Casal Despertaferro de Reus, Endavant Tarragona, Maulets Baix Camp i SEPC-URV, pretenen unir esforços “responent a una dinàmica que s'està produint a tots els Països Catalans”, segons comenta Josep

Maria Martorell –portaveu de l'EIC–, i fer un pas més “creant una coordinadora sòlida on tots els col·lectius treballin conjuntament per tal que l'independentisme s'estengui al Camp en número de persones i de col·lectius”.

De fet, actualment, en aquesta coordinadora hi participen vuit col·lectius, però “aquesta presentació és només l'inici de l'EIC, per això fem una crida des d'aquí perquè tota la resta de col·lectius de l'esquerra independentista del Camp s'hi afegixin”, assegurava Martorell a la roda de premsa feta al Casal Despertaferro de Reus.

D'aquesta forma, els promotors de la nova coordinadora pretenen crear una dinàmica i una experiència que esdevingui un referent a nivell dels Països Cata-

lans. La intenció és que signifiqui un impuls per aconseguir un procés de confluència de les principals organitzacions de l'esquerra independentista com Endavant, Maulets, la CAJEL... En aquesta línia, han volgut remarcar que “la participació d'assemblees comarcals de les diferents organitzacions a nivell nacional ha de ser un exemple de treball, tot i les petites diferències existents”.

▶ L'Escola d'Estiu, l'inici de la primera campanya

En la presentació de la nova coordinadora, els promotors també van aprofitar l'ocasió per anunciar l'organització de la I Escola d'Estiu de l'EIC, que es va celebrar el passat 14 de juliol amb la participació de més d'una

tiu es transformi en un aplec on, a més de la formació, també hi hagi un espai per a l'oci i la cultura, tal com es fa en altres territoris com els Ports o la Sènia, i que “serveixi per anar creant un fort teixit de l'esquerra independentista a tots els pobles de la vegueria”.

A partir de l'11 de setembre iniciaran la primera campanya

L'altra activitat que es pretén desenvolupar a curt termini –de forma anual– consisteix en una campanya a nivell de vegueria que tracti diversos “temes que ens afecten a totes les comarques on treballem”. El proper 11 de setembre, aprofitant la manifestació unitària de les comarques del Camp a Reus, iniciaran la primera campanya que tractarà tres temes: l'habitatge, l'energia i les infraestructures i el desenvolupament territorial. Segons Martorell, “volem que la campanya serveixi per crear lligams amb els diversos col·lectius i plataformes que tracten aquestes temàtiques de forma aïllada. Perquè aquests també estableixin dinàmiques de treball conjuntes i adoptin un discurs més global”. ☺

Per contactar:

ESQUERRA INDEPENDENTISTA DEL CAMP (EIC)
 eidelcamp@pobleviu.cat
 www.pobleviu.cat/eic

Veïns de Nou Barris fan una crida a la creació d'un espai polític transformador

Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Allarg de tot l'any 2007, diversos veïns del districte barceloní de Nou Barris han estat organitzant actes amb vista a la creació d'un nou espai que han definit com a “polític, democràtic, horitzontal i participatiu”. Aquest procés veurà culminada la seva primera fase amb la Trobada Alternativa i Social a 9 Barris, prevista per a la tardor d'enguany.

Tal com expliquen en el manifest amb què fan una crida a assistir a la trobada, la participació dels darrers temps en lluites per l'habitatge, contra la guerra i per la pau, etc, ha servit per aprendre que “junts podem dir més coses, tenim més força i

Situen “l'epicentre del conflicte” en la contraposició d'interessos entre “treballadores i pobles, d'una banda, i poder econòmic i estats, de l'altra”

volem escoltar altres veus d'altres ciutadanes, altres treballadores... perquè en els nostres debats previs hem arribat a la següent conclusió: amb la denúncia no n'hi ha prou... i cal construir un nou espai polític”.

Tot i que l'estratègia i la tàctica d'aquest nou espai s'anirà dibuixant a partir de la trobada de la tardor, del manifest se'n poden extreure alguns dels aspectes de la seva tendència ideològica. Diuen: “Hem d'obrir un espai polític i social on visquem els nous valors alternatius amb democràcia, amb participació, amb xarxa horitzontal, sense jerarquies, amb propostes, amb solidaritat...” I es dirigeixen a una base social, que convoquen així: “Volem trobar-nos: pensionistes, mileuristes, estudiants, joves, dones, treballa-

dors i treballadores, gent sense habitatge, treballadors nous... fer propostes possibles, reals, alternatives per canviar els nostres barris i Catalunya... per canviar el món”. Segons diuen les persones que promouen la trobada: “ha estat en les reivindicacions i en la dinàmica de les lluites dels darrers anys on trobem el programa enfrontat a les opcions neoliberals que accepten aquest model com a únic”.

La Trobada Alternativa i Social de 9 Barris situa “l'epicentre del conflicte” en la contraposició

d'interessos entre “treballadores i pobles, d'una banda, i poder econòmic i estats, de l'altra”. I per això consideren “un exercici bàsic de democràcia el dret d'autodeterminació dels Països Catalans i de tots els pobles del món”. Aquesta autodeterminació pretén oferir-se com una eina per recuperar “els drets fonamentals de les persones a la seva vida, al seu cos, a l'habitatge, a la feina, a la ciutadania, a una pensió, a una sanitat i a una educació públiques i dignes, a gaudir d'un medi ambient saludable, etc”. ☺

Per contactar:

<http://trobada9barris.blogspot.com/>

'Recuperem Ràdio Gràcia' proposa socialitzar l'emissora del barri

↳ Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Diverses entitats del barri de Gràcia de Barcelona han creat una plataforma per reivindicar un nou model de ràdio basat en la participació de la societat i dels moviments socials.

Des de la Plataforma Recuperem Ràdio Gràcia denuncien el model actual de gestió de l'emissora, controlada pel Districte i alhora gestionada per empreses privades, actualment per Lúdic3. Segons la Plataforma, aquest model de gestió té conseqüències negatives, com la reducció d'hores d'emissió i una participació de la societat civil "limitada a l'existència d'un fantasmagòric consell redactor", del que en desconeixen la composició i els objectius.

Actualment, la programació de Ràdio Gràcia és de 30 hores setmanals, una part de les quals són reemissions de COMRàdio. Davant d'aquesta situació, la Plataforma proposa la creació d'una franja de programació de dues hores diàries, "autònoma i auto-

gestionada per una assemblea de col·lectius". Segons membres de la Plataforma, fins el 2010 no hi ha possibilitats de presentar-se a concurs per aconseguir la gestió de la ràdio i, a més, aquest concurs es basa en uns "criteris restrictius" impossibles de complir. Tot i que el Districte ostenta la titularitat de l'emissora, segons la Plataforma, aquesta és dubtosa, ja que mai ha tingut la concessió d'una freqüència i per tant, no figura en el llistat d'estacions de freqüència modulada municipals de la Direcció General de Comunicació i Serveis de Difusió Audiovisuals.

▶ Disset anys d'història

L'estiu de 1990 es va fundar Ràdio Gràcia gràcies a les entitats i col·lectius del barri de Barcelona. Deu anys més tard, el Districte va designar nous responsables en la gestió i direcció de l'emissora. Els criteris del concurs públic, només varen permetre que una empresa presentés un projecte vàlid. TechnoRadio va aconseguir la gestió de la ràdio durant dos anys, convertint-la amb una ràdiofórmula musical amb càpsules d'informa-

ció i butlletins horaris. L'any 2003, la gestió de la ràdio va passar a mans d'un trio comprès pel periodista Carles Salat, l'editora El Triangle i Scanner FM. Abans de

**Recuperem
Ràdio Gràcia
proposa una
franja de
programació
autogestionada
per una
assemblea
de col·lectius**

que fianlitzés la concessió, al gener del 2007, El Triangle i Scanner FM van abandonar la gestió de la ràdio, que va passar, teòricament de forma provisional, a mans de Lúdic 3. Després del concurs del passat mes d'abril, Lúdic 3 continua constant com a empresa

gestora de l'emissora i Carles Salat continua essent-ne el director.

Alhora, Carles Salat és l'editor del Diari Digital de la Vila de Gràcia Latortuga.cat., on s'ha acusat a la Plataforma Recuperem Ràdio Gràcia, anomenant-los "els alternatius i els okupes", d'endegar una campanya per "controlar" Ràdio Gràcia. En aquests articles s'acusa a un membre de la campanya "d'amenaça" i a la Plataforma de "manipular" a Mar Gil (presidenta de la Comissió de Festes del carrer Mozart), per a signar el manifest. Carles Salat no ha contestat les preguntes referents a aquestes acusacions.

Segons Salat, a Ràdio Gràcia "tota entitat o col·lectiu relacionat amb el barri té dret a un espai", que depèn de les "necessitats i eleccions" del col·lectiu i de l'emissora. Aquest "principi general",

queda reflectit, segons Salat, a la graella de la ràdio, amb el programa setmanal fet pels col·lectius de la cultura popular o amb el programa de dones. Destaca alhora que també altres col·lectius han tingut protagonisme a l'emissora en ocasions especials, com "el programa dedicat als "Tres de Gràcia" i les dues hores que varen dedicar a La Kasa de la Muntanya".

En canvi, des de la Plataforma denuncien que la "invitació" a participar en la graella de programació està sempre sota la supervisió de la "direcció de torn, segons criteris i mecanismes que en cap moment han estat objecte de debat col·lectiu".

La Plataforma Recuperem Ràdio Gràcia resta a l'espera d'una trobada amb els responsables del Districte de Gràcia per exposar la proposta. ☺

Per contactar:

PLATAFORMA RECUPEREM RÀDIO GRÀCIA
oneslliures@gmail.com

'Big Jump' reivindicatiu en una quinzena de rius catalans

↳ Directa Girona
/gironas@setmanaridirecta.info/

Tot i ser només les deu del matí, un sol de justícia convida a banyar-se i a passar una estona agradable al riu. Una trentena de persones s'han aplegat a la vora de la Llèmena per portar a terme una de les accions locals del Big Jump. Llàstima que el riu, que segons l'Agència Catalana de l'Ai-

**Només 4 dels
15 indrets on
s'han convocat
accions són
aptes per
al bany**

gua té un cabdal ecològic (l'aigua mínima necessària per preservar els ecosistemes) de 240 centímetres cúbics per minut, està completament sec. L'única aigua que s'hi troba, i que corre uns pocs metres fins ser totalment absorbida per l'aquífer subterrani, és l'aigua que surt de la depuradora de Sant Gregori, una aigua pudenta, escumosa i de color marró. Els presents, convocats per les enti-

Reivindicació de salvaguarda dels rius al congost de Mont-Rebei

lpcena

tats Gent del Ter, Associació de Naturalistes de Girona i la Plataforma en Defensa de les Hortes i les Ribes del Ter, s'han hagut de conformar amb fer un acte simbòlic, que ha comptat amb la presència del Sisíf que, tossut, s'ha portat la canya de pescar i una palangana plena d'aigua. En l'acte s'ha reivindicat la necessitat de fer un gran salt: que torni l'aigua

als rius i s'ha culpant l'actual procés de creixement urbanístic que "s'emporta les pedres i l'aigua a casa i deixa la merda al riu" com el culpable d'aquesta situació.

Aquesta ha sigut una de les quinze accions que han format part de la primera convocatòria de Big Jump a Catalunya. El Big Jump és una iniciativa de l'European River Network que se celebra a

tota Europa cada 15 de juliol des del 2005 amb l'objectiu d'acostar la gent als rius, després que molts dels rius europeus han estat restaurats i han recuperat nivells de qualitat que permeten el bany. Tanmateix, a Catalunya la situació encara està molt lluny dels grans rius europeus, i "aquest acte festiu es converteix en reivindicatiu". Només en quatre dels quinze llocs on s'ha dut a terme, situats a les capçaleres dels rius, ha sigut possible el bany, a la resta l'aigua es troba massa contaminada o simplement no n'hi ha. La Xarxa per la Nova Cultura de l'Aigua i tots els grups convocants a nivell local han volgut aprofitar la jornada per reivindicar la qualitat dels rius i per instar al Govern de la Generalitat de Catalunya a que compleixi els seus compromisos envers la nova cultura de l'Aigua a Catalunya tal com fixa la Directriu Marc de l'Aigua de la Comissió Europea. ☺

Per contactar:

XARXA PER UNA NOVA CULTURA DE L'AIGUA
<http://www.xnca-cat.org/>
xncaigua@gmail.com
Big Jump a Europa:
www.rivernet.org/bigjump/welcome.htm

ECOLOGISTES
en acció
CATALUNYA

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c./de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

SODEPAU

Solidaritat per al
desenvolupament i la pau

Cooperació per al desenvolupament,
Solidaritat internacional
(Marroc, Argèlia, Palestina...),
Diàleg Intercultural,
Comerç just i Comerç responsable

Ptge. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telèfon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA
So i llums
Te: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

**Canviem
el món
entre
fogons**

1r Concurs Popular de Cuina
amb Productes de Comerç Just
Santa Coloma de Gramenet
www.fundaciofutur.org

Termini d'entrega de receptes: 9 de setembre

Expressions

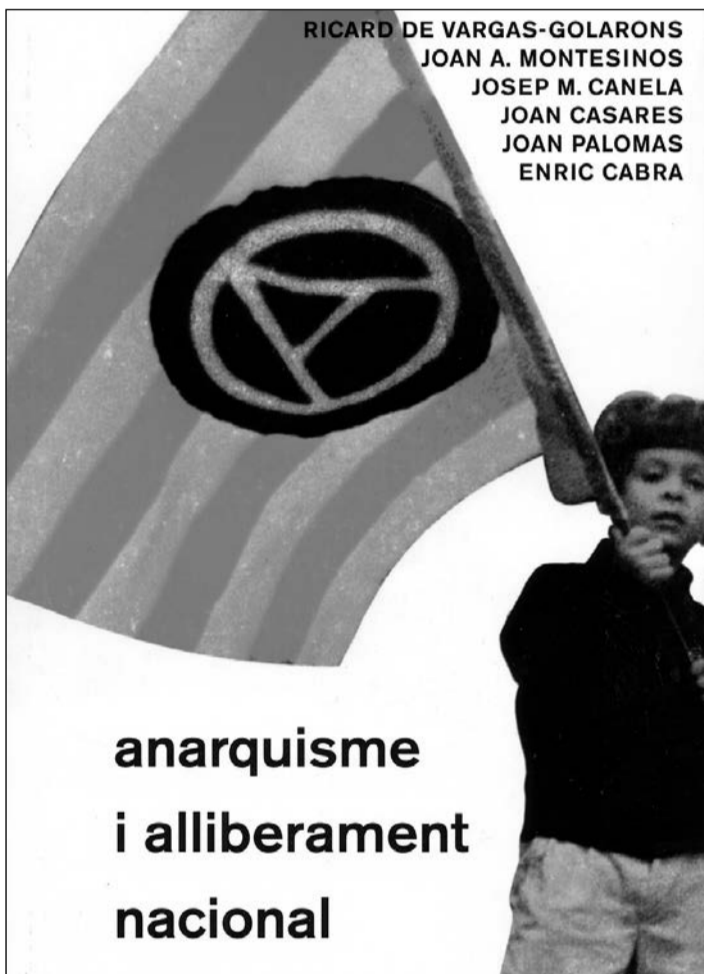
VIRUS EDITORIAL I EL COL·LECTIU NEGRES TEMPESTES REEDITEN EL LLIBRE 'ANARQUISME I ALLIBERAMENT NACIONAL'

Jordi Martí Font
/cultura@setmanaridirecta.info/

Després de vint anys, Virus Editorial i el col·lectiu Negres Tempestes han tret al carrer la reedició del llibre *Anarquisme i alliberament nacional*, tot un clàssic editat originàriament el 1986 per l'editorial independentista El Llamp. En aquest cas, el volum incorpora un pròleg, a càrrec del col·lectiu editor, i un epíleg que intenta explicar què ha passat als Països Catalans d'aleshores ençà en l'àmbit anarcoindependentista.

Per entendre d'on surt *Anarquisme i alliberament nacional* cal que llegim *Ikària la polla de déu*, la publicació del Col·lectiu Icària. En el número 10 del *fanzine*, del gener del 1986, ens expliquen que com a grup havien nascut al gener de 1980, gràcies a gent que procedia dels col·lectius llibertaris d'estudiants amb l'objectiu d'"iniciar un debat dins del moviment anarquista de Barcelona, plantejant l'alliberament nacional com un aspecte ineludible dins d'una formulació llibertària global". Per a aquesta finalitat, els membres d'Icària no renunciaven a formar part dels respectius col·lectius individualment, alhora que organitzaven el debat bàsicament sobre diversos eixos: el debat intern que va configurar el llibre *Anarquisme i alliberament nacional*, que estaria definitivament acabat al 1983; la confecció d'octavilles amb diverses idees entorn del tema, repartides en actes molt concrets; l'inici de debats i conferències a instituts, universitats, ateneus llibertaris, sindicats i ràdios lliures, i col·laboracions en forma d'articles a la premsa anarquista.

Fugir de la doctrina
En la introducció del llibre, els autors especifiquen que l'obra és conseqüència d'una recerca de camins en els moviments radicals catalans, que arrenca el 1979, com a conseqüència de la crisi del moviment llibertari i, més específicament, de la CNT. Aquesta recerca els havia portat a quatre anys de debats i de passar a l'acció a partir de portar els seus plantejaments en clau nacional catalana als moviments ecologistes i anti-repressius. En aquest punt, els autors fan una de les seves moltes afirmacions clarividents, que atrapen pel seu antidogmatisme i per la forma com fugen del dirigisme ideològic en què altres grups esta-

ven i estan encallats: "Aquestes planes, aquests fulls, no pretenen ser doctrina, ni veritat única, sinó que és la nostra realitat momentània i subjectiva sotmesa a la discussió (...) El treball no fineix aquí i s'allarga fins la lluita i la revolució."

Anarquisme i alliberament nacional és un treball col·lectiu signat per Ricard de Vargas-Golarons, Joan A. Montesinos, Josep M. Canela, Joan Casares, Joan Palomas i Enric Cabra. Al número 15 de febrer-març del 1987 del *fanzine Ikària la polla de déu*, la contraportada l'ocupa l'anunci que el llibre finalment ha sortit. En el text que acompanya la portada hi diuen que "apareix aquest llibre llargament esperat per molts. La seva tesi central: l'alliberament nacional és un aspecte ineludible d'una formulació llibertària global. La prèvia independència total de les unitats més petites -Països Catalans, comarca, municipi, individu- és la base d'un federalisme anarquista de baix a dalt".

El llibre s'organitza al voltant d'un cos central de deu capítols que arriba després d'una introducció. A aquest cos central el segueixen uns annexos i diversos documents.

També al País Valencià
A la ciutat de València, al febrer de 1994, sortia el butlletí informatiu del grup Recerca Autònoma, amb el mateix nom del col·lectiu, el segon projecte-realtat més destacat en la petita història d'això que anomenem anarcoindependentisme (un nom ben poc fàcil de fer anar). Aquest primer número incloïa, a la portada, dues persones cremant una bandera espanyola i el text "Kontra l'estat i el patriarcat... Terra i Llibertat". En aquest primer número es definien com "un col·lectiu d'afinitat global, entenent la globalitat com l'objectiu de modificar la realitat concreta que ens envolta: patriarcat, capitalisme, dependència. Dit d'una altra manera, la nostra acció es basa en la lluita anticapitalista, antipatriarcal i per la independència total (personal i nacional)".

Com a grup, en aquell moment tenien un programa a Ràdio Klara, l'emissora lliure i llibertària de la capital de l'Horta. Ells serien la proposta anarcoindependentista més important apareguda des del País Valencià amb mirada de Països Catalans. La seva revista, Recerca Autònoma, en format d'A4

plegat, té un disseny més acurat que *Ikària la polla de déu*, i compta amb detalls interessants de remarcar, com un intent de reivindicar el pensament de Joan Fuster en alguns dels seus aforismes des del món llibertari; o la utilització de poemes de Vicent Andrés Estellés o de Maria-Mercè Marçal.

La defensa de la unitat de la llengua catalana, com a conseqüència del procés de minorització tan accentuat que estava patint i continuava patint el País Valencià, esdevé un dels trets referents de la publicació, alhora que des del nom fins al mateix logotip del grup hem de tenir

clar que no es tracta d'un col·lectiu que es reivindiqui explícitament i únicament com a anarquista, sinó que inclou textos d'un camp ideològic més ampli que *Ikària*, per exemple.

A banda dels col·lectius comentats, caldria citar també el projecte de la CNT dels Països Catalans, de la qual *Anarquisme i alliberament nacional* inclou la declaració de principis. Juntament amb la Federació Anarcocomunista Catalana, seran les altres dues organitzacions amb una clara intenció nacional que existiran en aquests anys, tot i que amb una influència reduïda.

Negres tempestes, el nou referent

En l'actualitat, l'aparició del Col·lectiu Negres Tempestes ha esdevingut un nou referent en l'àmbit estricte de l'anomenat anarcoindependentisme, tot i que és més que evident que, com en moltes altres coses, n'hi ha més a fora que a dins. És a dir, que Negres Tempestes és un col·lectiu que es diu anarcoindependentista i ho és, però a banda d'aquest, hi ha molts altres grups, individua-

litats i campanyes que coincideixen en una defensa dels interessos col·lectius dintre de l'àmbit de l'alliberament nacional, alhora que ho fan des d'una pràctica llibertària. Negres Tempestes publica la revista *La Rosa dels Vents* i des de la vila de Sants és, ara mateix, el col·lectiu més destacat entre els pocs que s'autodenominen anarcoindependentistes als Països Catalans.

Pim-Pam-Pum

“Al carrer és on la cultura es democratitza”

Alaigua Teatre
COOPERATIVA D'ARTS ESCÈNIQUES
<www.alaigua.com>

✉ Jordi Vidal
/cultura@setmanaridirecta.info/

Alaigua Teatre va néixer l'any 2002 de les mans de dues dones amb un llarg recorregut en el món de l'espectacle: Esther Cardona i Maite Ojer. L'objectiu era oferir espectacles participatius on el carrer fos l'escenari per excel·lència. La Maite explica la raó de ser d'aquesta cooperativa d'arts escèniques.

Això d'Alaigua és una manera de definir-vos o una manera que no us puguin definir?

És una manera de definir-nos. Totes dues som peixos, som molt aquàtiques, i considerem que l'aigua és un concepte molt femení, que transmet fluïdesa. També era una manera de dir: “llancem-nos-hi de cap”.

Totes dues gaudiu d'una llarga trajectòria en el món de les arts escèniques. Per què vàreu decidir crear una cooperativa?

Va ser en un moment en què les dues ja érem adultes i volíem enfocar la nostra professió des d'una òptica molt més personal. Sentíem la necessitat de dotar els espectacles d'uns valors determinats, amb uns eixos transversals marcats per nosaltres mateixes, molt femenins. I sobretot, des de l'humor de transmetre allò que considerem important.

De quins valors estem parlant?

Bé, en el cas dels espectacles infantils, parlem de valors com el de la multiculturalitat, i, encara més la interculturalitat; les fronteres són un mecanisme de control. Ens agrada partir de les arrels culturals de cada

lloc i adaptar-les als nens actuals, que molts cops les senten molt llunyanes o ni les coneixen. No utilitzem mai cap referència a la violència ni al sexisme. També, per exemple, acostar-los a músiques que, perquè es consideraven massa difícils, no se'ls han donat a conèixer, com el jazz o el funky. I com a valor fonamental, el valor del riure. És necessari que el riure es democratitzi.

D'aquí neix la preferència del carrer com a escenari?

Exactament. Al carrer és on la cultura es democratitza. És un lloc fantàstic per a actuar-hi. No hi ha parets, no hi ha entrades ni sortides. També hi ha el factor de la interacció amb el públic i el que això comporta d'improvissació i d'anar-se reinventant una mica en cada actuació.

Ocupar, resistir i treballar

EL LLIBRE *NO PASAR NARRA EL PROCÉS DE RECUPERACIÓ DE FÀBRQUES A L'ARGENTINA*

✉ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

El moviment de les anomenades fàbriques recuperades de l'Argentina és un dels més interessants que s'han esdevingut en els darrers anys a tota Amèrica Llatina. L'editorial de la Cooperativa Chilavert, una de les iniciatives autogestionades de Buenos Aires, ha editat recentment el llibre *No pasar*, una història gràfica sobre aquest moviment. Entre els dies 9 i 13 de juliol, dos representants del moviment han passat per Catalunya presentant la seva obra: Ernesto González, treballador de la Impremta Chilavert, avui gestionada pels seus treballadors, i Andrés Lofiego, autor de les fotografies del llibre.

El moviment per la recuperació i l'autogestió de les fàbriques argentines compta amb més de 150 factories autogestionades a tot el país. El primer espai recuperat va començar a funcionar el 8 de gener de 2001, a

Sarandí, a la província de Buenos Aires. Després de la crisi econòmica provocada pels dirigents del país i aguditzada aquell any arran de l'anomenat "corralito", molts més treballadors van seguir l'exemple de Sarandí.

Recuperació i gestió col·lectiva

El moviment, segons expliquen els seus impulsors, es basa “en la recuperació i la gestió col·lectiva dels mitjans de producció després de l'abandó de la fàbrica pels seus antics gestors”. Això comporta problemes amb les forces policials i amb la justícia. Legalment, el moviment ha aconseguit en molt casos expropiacions de fàbriques i actualment lluita per una llei d'aplicació estatal d'expropiació de fàbriques abandonades i cessió dels mitjans als treballadors.

Val a dir que no es tracta d'una experiència inèdita al nostre país. A Catalunya, la recuperació d'espais fa anys que constitueix una de les reivindicacions més esteses des dels movi-

ments socials, i històricament cal parlar d'iniciatives com la dels treballadors de Numax, que a finals dels anys setanta es van posar al capdavant de la seva factoria i van tirar endavant a contracorrent un procés d'autogestió inèdita a l'Estat espanyol des dels anys trenta. D'aquella lluita n'ha quedat la filmografia del director Joaquim Jordà, en forma de les pel·lícules *Numax presenta i Vint anys no són res*.

El llibre de fotografies d'Andrés Lofiego, està estructurat en les cinc fases del procés de recuperació de la fàbrica: l'ocupació, la resistència, la posada en funcionament de la fàbrica, la redefinició del procés organitzatiu i la solidaritat externa. Les fotografies, en blanc i negre, destaquen per la seva proximitat, exhaustivitat i compromís amb els treballadors. El pròleg l'escriu l'historiador, periodista, escriptor i guionista Osvaldo Bayer, autor, entre d'altres, de *La Patagonia rebelde*.

Músiques del món a Ponent

MIQUEL GIL I L'ORQUESTRA ÀRAB DE BARCELONA, CHE SUDAKA I KRISTI STASSINOPOULOU A LA DESENA EDICIÓ DEL FESTIVAL PAUPATERRES

Paupaterres. Festival Internacional de Ritmes Ètnics 20 i 21 de juliol. TÀRREGA (L'URGELL). CAMP DELS ESCOLAPIS. GRATUÏT
Organitza: Associació Paupaterres: <www.paupaterres.cat>
ORQUESTRA ÀRAB DE BARCELONA, MIQUEL GIL, KRISTI STASSINOPOULOU, ÁYVÁLÁ, NARAINA, XAZZAR, TACTEQUETÉ, ELISEO PARRA, EA!, ELECTRIC BAZAR I CHE SUDAKA

✉ Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Tàrrega acull els dies 20 i 21 de juliol la desena edició del Paupaterres, el Festival Internacional de Ritmes Ètnics. Dues jornades de música, àpats populars i diferents activitats relacionades amb les cultures del món, a més d'un reguitzell de propostes musicals tant nacionals com internacionals. Miquel Gil i l'Orquestra Àrab de Barcelona obriran el festival. Miquel Gil està considerat un dels artistes més transgressors de la música actual, sempre inquiet a l'hora de trobar lligams entre diferents cultures sonores. Els vuit integrants de la seva banda compartiran escenari amb els set de l'Orquestra Àrab de Barcelona, una formació integrada per músics de diferents

països de la Mediterrània que resideixen a la capital catalana i que, units, creen uns paisatges sonors plens d'evocacions gregues, egípcies, sefardites o àrabs.

La mateixa nit també es podrà veure dalt de l'escenari la proposta de la grega Kristi Stassinopoulou, amb la seva característica barreja de ritmes tradicionals hel·lènics i ambients electrònics, Áyválá, grup calafi que barreja en el seu directe *ska*, rock, cumbia i *reggae* i que actualment presenta el seu primer disc, *La rue valion* (autoeditat, 2007), i Naraina, un quartet de música festiva a mig camí entre Tàrrega i Barcelona.

Dissabte 21 hi haurà cinc concerts més: l'actuació conjunta del grup Tactequeté amb el multiinstrumentista Eliseo Parra, la banda andalusa de flamenc-

cançó Ea!, la formació occitana Electric Bazar, el grup mestís de Barcelona Che Sudaka i Xazzar, amb una proposta que incorpora elements de swing balcànic.

Deu anys de trajectòria

El Paupaterres inicià el seu recorregut sota el nom d'Ondara Folk amb la intenció de donar a conèixer i difondre les diferents músiques del món. Des de l'any 2002, el certamen passà a anomenar-se Paupaterres i s'ha consolidat com l'altaveu de les músiques del món a les Terres de Ponent. A més de l'ampli cartell musical, paral·lelament presenta espectacles de cabaret de circ, tallers ètnics, un mercadet ètnic i plats gastronòmics multiculturals. Enguany també s'obrirà el càmping municipal i es muntarà una exposició commemorativa del desè aniversari del festival.

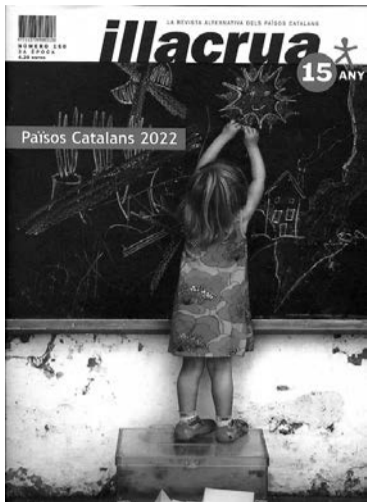
Quinze anys explicant l'alternativa

ILLACRUA

NÚMERO 150

MONOGRÀFIC PAÏSOS CATALANS 2022

<WWW.ILLACRUA.CAT>

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Construir un mitjà de comunicació amb vocació dissident, i fer-ho des de la militància política, és una tasca ingent. Si ho és en el cas de la Directa, que fa poc ha complert un dolç any d'existència, encara més en el cas d'Illacrua, la degana dels *alter media* dels Països Catalans. Aquest juliol, la revista ha arribat al número 150 i als quinze anys d'existència, tota una fita per un mitjà treballat des de l'activisme.

Per commemorar l'efemèride, el número de juliol és un monogràfic amb el títol Països Catalans 2022, que presenta un conjunt d'articles en dues direccions: per una banda, un balanç de la tasca dels moviments socials en el període 1992-

2007, i un altre bloc, el majoritari, que mira a quinze anys vista el futur del país i de les diferents lluites que el sacsegen. Entre els col·laboradors d'aquest número 150 hi trobem David Fernández, Àlex Romaguera, Vicent Partal, Sara Moreno, Jordi Garcia Jané, Jordi Bigues, Joan Buades i Toni Gisbert, entre d'altres. A més a més, dues entrevistes, a la militant feminista Victòria Sau i al coordinador d'Acció Cultural del País Valencià, Toni Gisbert.

Un dels articles destacats és l'anàlisi del periodista Xavier Giró, sobre la rellevància que prendran els mitjans de comunicació alternatius els pròxims anys. Un futur que, segons Giró, passa per l'assumpció d'un rol eficaç com a part dels moviments per la transformació de la realitat que doni sentit a la seva existència més enllà de l'autorefe-

rencialisme i dels cicles polítics d'acció-reacció que en faciliten periòdicament l'eclosió dels moviments crítics en els mitjans convencionals. Per això, explica Giró, no n'hi ha prou en crear un model oposat a la propaganda oficial que, a la pràctica, en reproduïx els mateixos tics, perquè llavors el seu paper alliberador s'esfuma.

Per això, Giró apunta tres reptes de la premsa alternativa: contribuir a la cohesió ideològica dels moviments socials, no deformar la representació dels aliats ni la dels contrincants –com fan habitualment els mitjans oficials– i no convertir-se en un fi en sí mateix, és a dir, fugir de l'autojustificació. Publicacions com Illacrua fa anys que treballen en aquesta línia, la única possible: trencar el silenci, esbotzar el mur, prendre la paraula.

Cesk Freixas

'EL CAMÍ CAP A NOSALTRES'
(AUTOEDITAT)
CANÇÓ

El jove cantautor Cesk Freixas té el boca orella com a principal arma. Amb referents com Jorge Drexler, Ismael Serrano o Ovidi Montllor –a qui dedica la cançó "Ovidi", on critica els homenatges institucionals i interessats al cantautor d'Alcoi– el jove del Penedès treballa fort i sense vergonya per consolidar una proposta personal i carregada de futur. Freixas s'ha fet un merescut lloc en la incipient escena de la re-novíssima cançó

d'autor catalana, plagada de propostes interessants que veuen la llum a cop de MySpace i es difonen en directe per espais autogestionats. *El camí cap a nosaltres* és un segon treball on les cançons tenen ja els arranjaments que es mereixen de la mà de Magí Batalla (Revolta 21), que aparca momentàniament el seu registre més *hardcore* per vestir unes peces carregades de tendresa i combat. ROGER PALÀ

Diversos artistes

'ACHILIFUNK.
GIPSY SOUL 1969-1979'
(LOVE MONK)
RUMBA

Achilifunk és un recopilació que recupera les influències negres que van impregnar la rumba catalana i els ritmes més *calorros* durant els anys setanta. El seu artífex és el Dj i 'rumbòleg' Txarly Brown, que ha fet durant els darrers dos anys una tasca de recuperació de la rumba més marcada per la música negra. De tot plegat n'ha sortit un manual per entendre el vessant del gènere més impregnat pel *funk*, el *soul*, el rock o el pop. Hi trobem, entre d'altres, el cèlebre "Garrotin" dels progres-

sus Smash o el son "Tiene sabor" de Gato Pérez. Però per sobre de tot, destaca l'aportació del rei de la rumba, Peret, amb dos clàssics –"Chavi", i "Si fulano"–, i una nova versió de "El Ratón", rebatejada com "El Gato", al costat de Los Fulanos. De nou, una llàstima que no inclogui cap peça en català, que hauria acabat d'arrodonir el repertori, deixant constància de l'obertura de mires del gènere. El perill: que la rumba acabi protagonitzant aviat les pàgines de les revistes de tendències. R.P.

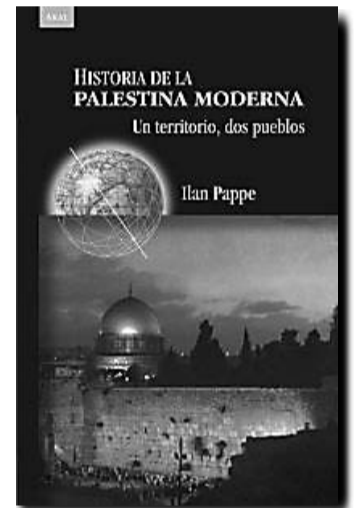
'Ficció'

(FILMAX, 2006)
DIRECTOR: CESC GAY
GUIONISTES: CESC GAY, TOMÀS ARAGAY
INTÈRPRETS: EDUARD FERNÁNDEZ, JAVIER CÀMARA, MONTSE GERMAN, CARMÉ PLA, ÀGATA ROCA
DURADA: 103 MINUTS
IDIOMES: VO (CATALÀ-CASTELLÀ), VOSE, VOSA, VOSF
MATERIALS AFEGITS DESTACATS: AUDIOCOMENTARI DEL DIRECTOR I ELS ACTORS, PRESES FALSES, COM ES VA FER

Després de consolidar-se plenament amb l'urbana *A la ciutat*, el director Cesc Gay explica a *Ficció* una crisi de maduresa amb una forma narrativa més arriscada, que resulta un aconseguit pont entre el cinema narratiu convencional i un cinema més intimista i agosarat. Àlex és un cineasta en crisi professional i existencial: no sap com tirar endavant el seu nou guió perquè l'assetjen els dubtes i la sensació de dur una vida que no li pertoca. La

seva crisi de maduresa, ben masculina, farà que sigui receptiu a un particular enamorament en el seu retir, teòricament per treballar, a la casa que un amic té al Pirineu. Notable, bell i serè drama romàntic, deixa un agre dolç regust al paladar, mostra de que la barreja de silencis i subratllats dramàtics proposada per Gay aconsegueix que l'espectador es deixi arrossegar per una història plena de subtils. IGNASI FRANCH

'Historia de la Palestina moderna'

ILAN PAPPE
AKAL, 2007
480 PÀGINES

Ilan Pappé es proposa sentar les bases d'una història de la Palestina moderna distanciant-se de lectures parcials i que tingui en compte la realitat dual del país, habitat per dos grans grups habitualment enfrontats però obligats a coincidir en un mateix territori. Tot i així, com adverteix de bon inici l'autor, és difícil no mostrar simpatia pels ocupats, i la seva descripció de molts esdeveniments històrics fàcilment haurà despertat irritacions sionistes. Per acabar, Pappé pronostica que durant uns quants anys dominaran a ambdós bàndols les postures extremistes. Tan metòdic com entenedor, el llibre servirà per capbussar-se en la història del conflicte des d'una perspectiva matisada que, sense deixar de banda les violències, subratlla les iniciatives en què ambdues poblacions van unir esforços –especialment en matèria sindical–, o els moviments crítics dins ambdues parts, com el postionisme. IGNASI FRANCH

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

**DEL 20 AL 22 DE JULIOL
ESCOLA D'ESTIU DE FORMACIÓ I DEBAT LA PLANA. SODEPAU**

A la Masia La Plana, Sta. Maria d'Oló (Manresa)

"La Mediterrània: Confluències i conflictes.
Geopolítiques del mediterrani i l'Iran del segle XXI"

La voluntat d'un seguit d'entitats (Fundació Desenvolupament Comunitari, Fundació La Plana, RAI, SODEPAU i Xarxa d'Enllaç amb Palestina) per impulsar aquest espai de formació, reflexió i recerca permet, de nou, oferir aquest modest espai per aplegar totes aquelles persones que, implicades en moviments socials, associacions i organitzacions socials i polítiques, volen renovar els seus coneixements, volen posar en comú els seus sabers i inquietuds.

Programa a la pàgina web: www.sodepau.org
Inscripcions obertes fins al 20 de juliol. Secretaria Tècnica. Fundació Desenvolupament Comunitari. Tel. 93 268 04 77 (matins), 93 310 31 44 (tardes)
A/e: jmnavarro@aepdc.org Fundació La Plana tel. 93 838 52 03

**DISSABTE 21
FESTA ANTICACICS
A LA TRINI**

23 h. La Biblio
Parc de les aigües s/n
Barcelona
<M> L1 Trinitat Vella

Amb la música de:
Dj Paki i
Djs Indios Mescaleros

Gratuït

DIJOUS 19

Cicle documental "E.E.U.U."

21 h a La Quimera
Democràcia en las calles J. Freidberg i R. Rowley, 2001, 72'
Organitza: Captura: Recerca Documental
<http://laquimera.org/captura>

**ALTERNATIVA D'ESQUERRES
I REVOLUCIONÀRIA**

19:30 h Ateneu independentista La Barraqueta
c/ tordera, 34, baixos. Gràcia
Una militant de l'Esquerra Abertzale parlarà sobre el feminisme des d'una perspectiva d'esquerres i revolucionària, per tant, aplicable a tots els indrets.
Organitza La Fàbrica Roja

DIVENDRES 20

Cinema a la fresca

20:30 h. Al c/ St. Pere. Badalona.
Des del 3 voltes rebel, l'assemblea de dones de Badalona, us volem convidar al nostre pròxim acte: sopar d'autogestió, divendres. Gaudirem de cinema a la fresca acompanyat de pica-pica i musiqueta.
Besosroig@moviments.net

*Un símbol i un color
per la independència
i la revolució*

SOPAR D'AUTOGESTIÓ

àpat + got **8€**

- 20:30 pica-pica
- 22:00 passi video "Moolade"

20 Juliol, carrer St. Pere i després...vine al Casal Antoni Sala i Pont!!!

RESERVA DE TÍQUETS:
606599238
Dia límit: dimecres 18

3 Voltes Rebel
Assemblea de dones de Badalona

Buscant sexe...cicle de cinema

22 h. Ateneu Llibertari de Sabadell
Passatge Edgard Riccetti nº18
El sabor de la sandia (2005) Taiwan pateix una terrible sequera d'aigua. Shiang-Chyi omple ampolles dels lavabos públics, mentre que

Hsiao-Kang pren banys a mitja nit als dipòsits de reserva de les teulades. Sobreviure és dur, però l'aïllament és impossible de suportar. També hi haurà petits àpats a preus populars.
Organitza Ateneu Llibertari de Sabadell
www.ateneullibertaridesabadell.blogspot.com

Jornada cultural

17 h. A l'espai de Can Xalant de Mataró (Centre de Creació i Pensament Contemporani de Mataró)
Concerts: LYDIA LUNCH & MARK CUNNINGHAM "Hangover hotel" amb convidats especials + LOVE OF LESBIAN + GINFERNO + NISEI. Djs: BLUE + JUAN B.+ LE FOU Djs. Instal·lacions: "Drones"; "Hipnòtika". Dansa: Cia. de Dansa Océano Rojo. Mostres: Tallers oberts dels artistes residents a Can Xalant. Exposició PUNTS DE VISTA (Exposició fotogràfica de Glòria Safontria, Laurent Quénehen i Marie Laurel)

1a Festa de l'Anarkia

CNT Manresa-CSO Valldaura
C./Jorbetes 15 Manresa
[cnt_ait_momanresa\(arroba\)hotmail.com](mailto:cnt_ait_momanresa(arroba)hotmail.com)

1a FESTA DE L'
20 i 21 de juliol 2007

Dimarts, 20 de juliol
22:30h CONCERT TSUNAMI (Mús. Catalana)
EL ESPUT DE DEGENERES (versió punk, Catalana)
Entrada: 3€

Dissabte, 21 de juliol
12h: PUNK LUTHER CRABBIT I PARADES DE DISTRICTS
15h: DINA O'POUNCE
18h: PASSES DE PASSEJO: "EducaDores"
Després: cafeta amb música i videoclip

22:30h CONCERT SPATEK (punk rock)
KAFARNA (punk rock)
JUSTA REPOSTA (hip-hop)
Entrada: 3€

DISSABTE 21

Festival matarock, a La Mata (els Ports)

Una de les zones més desfavorides dels països catalans té l'oportunitat de donar a conèixer les reivindicacions i la música de la comarca a través de la tercera edició consecutiva d'aquest festival que titulen *Per la nostra terra*. Més informació a:
<http://www.matarock.peset.com/>

'NO MUSIC, NO LIFE'

10è ANIVERSARI DE HACE COLOR

21:30 h Parc Central de Mataró
FERMIN MUGURUZA & AFRO-BASQUE FIRE BRIGADE, LA KINKY BEAT, NOUR i 2 MINI DJS
Entrades: www.cruilladecultures i oficines de Caixa Laietana. Hace Color va començar com una associació que donava cabuda a les inquietuds d'una sèrie de persones relacionades amb la música i l'art. Va començar com un projecte interdisciplinari, que amb el temps va es va canalitzar entorn de la música. Va ser allà per l'agost de 1997 amb un concert de Color Humano i Todos tus Muertos, des d'Argentina, la data que va donar començament aquesta aventura. Aquesta va ser la llavor que s'ha anat desenvolupant al llarg d'aquests 10 anys.

10 anys HACE COLOR
NO MUSIC, NO LIFE

NO MUSIC NO LIFE
10è ANIVERSARI D'HACE COLOR
CLOENDA DEL FESTIVAL CRULLA DE CULTURES
MATARÓ, PARC CENTRAL
DISSABTE 21 DE JULIOL
PORTES: 20:30 / INICI: 21:30

**FERMIN MUGURUZA
AFRO-BASQUE FIRE BRIGADE
LA KINKY BEAT
NOUR** + 2 MINI DJS

ORGANITZA: MATARÓ RECOMANA: CRULLA DE CULTURES, MATARÓ DIRECTA

FESTA CUBANA en solidaritat amb la Revolució

19 h. A.P. Octubre -Casal Independentista de Poblenou- c./Badajoz, 23
19 h. Projectió de "Looking for Fidel"
22 h. Concert al carrer amb SON TRES (salsa i son cubano). Hi haurà pintxos per sopar, mojitos i molta festa! Organitza A.P Octubre -Casal Independentista del Poblenou-
www.poblenou.org

SORTIM DE CASA

**DISSABTE 21
CADENA HUMANA
PER PRESERVAR
LA PLATJA LLARGA**

12 h Entre Altafulla i Tarragona

Una altra de les poques platges naturals que ens queden

Més informació:

PLATAFORMA
SALVEM PLATJA LLARGA
moviments.net/platjallarga

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

agenda@setmanaridirecta.info
<envieu les vostres convocatòries>

NO OBLIDEU...

**CAMPAMENTS INTERNACIONALS DE JOVES
REVOLUCIONARIS I REVOLUCIONÀRIES DE REVOLTA GLOBAL
Barbaste (França, prop d'Agen) del 21 al 28 de juliol**

Cada edició és diferent, però el seu esperit és similar: oferir un espai de trobada i convivència per a tots aquelles i aquelles que volen canviar el món i per a totes aquelles activistes joves anticapitalistes.

Per inscriure't o informar-te:
revoltaglobal.cat/campaments - campaments@revoltaglobal.cat - 654 137 922

10 anys
HACE COLOR
NO MUSIC. NO LIFE

NO MUSIC NO LIFE
10^E ANIVERSARI D'HACE COLOR
CLOENDA DEL FESTIVAL CRULLA DE CULTURES
MATARÓ, PARC CENTRAL. DISSABTE 21 DE JULIOL
PORTES: 20:30 / INICI: 21:30

FERMIN MUGURUZA
AFRO-BASQUE FIRE BRIGADE
LA KINKY BEAT
NOUR

2 MINI DJ'S

ORGANITZA: MATARÓ, CRULLA DE CULTURES 2007
RECOMANA: enderrock

Festes Alternatives. Estiu 2007

★

FESTES POPULARS DE GRÀCIA 07 CARRER CÒRSEGA 12-22 DE D'AGOST

CULTURA POPULAR//CONCERTS//OBRINT PAS//INSERSHOW//BARRAQUES//300 ANYS//MANIFESTACIÓ//LLUITA//FELIU VENTURA//INTERNACIONALISME CERCATASQUES//ANTIESPECULACIÓ//DESKARATS//JOCES INFANTILS//JALEO REAL//FESTA//MEZTUCA//OKUPACIÓ//DESOBEDIÈNCIA//PAÏSOS CATALANS... I MOLT MÉS!!

CFP
Comissió de festes populars

FESTA MAJOR ALTERNATIVA DE SANTS 2007

DEL 20 AL 25 D'AGOST. PLAÇA D'OSCA- ESTACIÓ DE SANTS

RECOLZEM ELS PROJECTES I LES LLUITES DE BARRI! CAN VIES ÉS PER SEMPRE!

<p>• PREGÓ (PRESENTACIÓ L'ALTRE MAPA DE SANTS) BARRIO JALEO ESTOY KE TRINO</p> <p>• EARTHLINGS (PROJECCIÓ ALLIBERAMENT ANIMAL) PAU ALABAJOS PD'S</p> <p>• DINAR POPULAR TARDA DE CULTURA POPULAR (BATONERS, I GEGANTERS) EL NOTA AYVALA</p>	<p>CERCARRERS AMB FANFARRONE QUIMI PORTET MECATXÍS COSTO RICO</p> <p>MANIFESTACIÓ REALIDADES</p> <p>AVANZADAS PAN DE HIGO VILAFRANCA HC (VERSIONS AMB MEMBRES D'INADAPTATS) MALOS VICIOS</p> <p>PILOTA VALENCIANA AGRAVIATS MAURESKA LA KINKY BEAT</p> <p>TAMBOLÀS ENTRE GRUP I GRUP.</p>
---	---

ORGANITZA: ASSEMBLEA DE BARRI DE SANTS. 10 ANYS CREANT CONTRAPODER

vilafranca del penedes
 festa major alternativa 07
cremem les lleis feixistes

<p><i>contra la llei d'extranjeria</i> divendres 30 agost a les 12 de la nit</p> <p>Skalivada Ska - Lleida</p>	<p><i>per l'autodeterminació</i> divendres 31 agost a les 12 de la nit</p> <p>Red Banner Punk - Molins de rei</p>	<p><i>pel llibre a un habitatge digne</i> dissabte 01 setembre a les 12 de la nit</p> <p>Kill Punk - Cornellà</p>
<p>Al Versaris Rap - Sabadell / Sants</p> <p>Dj Xeriff Dis. Calypso</p>	<p>Ariabàscia Combat Rock - Sardeña</p> <p>La Verga Records Versions de La Polla Records</p>	<p>Ràbia Positiva Hardcore - Sants</p> <p>MALL Hardcore - Lleida</p>

al parc de sant salvador

10enes FESTES ALTERNATIVES deBELLVITGE

DEL 8 AL 16 DE SETEMBRE

CIRC, CONCERTS, PASSIS DE VÍDEO, CERCACARRERS, CAMPIONAT DE MUS, ACTIVITATS PER INFANTS, MENJARS POPULARS, DJ'S HORTERES...

ASSOCIACIÓ cultural popular bellvitjana
EL TXI RIN GUITO

<M>La Bellvitge, Fcgc Gornal, Bus 65-105-EN-Nis, renfe?, bici...

10enes FESTES ALTERNATIVES DE VILADECANS

DEL 7 AL 10 DE SETEMBRE

l'alternativa d'oci autogestionat per gent que no es ven